Akbaba

— iyi nişan aldı, galiba üçümüze de çarpacak!. .

SAYI : 447 C. : 18 6 EKİM 1960 ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI : 100 KURUŞ

Akbaba siyasi mizah gazetesi

Yeni İnsan!

BUGÜNÜN genci bilmez: Eskiden oda kapılarımızda eşik vardı, şöyle beş altı santimlik bir basamak. Anneler, babalar, çocuklarını dışarı çıkarırlarken basamağın önüne geldiler mi, telâşla elinden tutarlardı:

— Hoppaaaa...

Sonra, bu yüksek atlamanın sevinci içinde birbirimize bakar gülüşürdük. Şimdi benim küçücük torunların bulutlar arasında kaybolan uçakları konuşuyorlar. Hem de tepkili mi, tepkisiz mi, benden iyi bilerek... İnkâr edemeyiz, görgüsü ile, bilgisiyle bir başka kuşak yetişiyor.

Ama, torunlarımla yaşıtlarım arasında yetişmiş insanlar da var: Yaşları yirmi beşle otuz beş arasında. Bakıyorum, bizim bilgilerimizden çoğuna bu gençler soyu yabancı... Ne biliyoruz biz?.. Şeyh Galip'in Hüsn-ü Aşk'ını, değil mi?... Onlar, Hüsn'ü de bilmiyorlar, aşk'ı da bilmiyorlar. Hattâ Şeyh Galip'i de bilmiyorlar!..

Peki, ya biz?.. Biz onların kafalarındaki çağdaş bilgilerin hangisini biliyoruz?.. İsimleriyle beraber hiç birini...

27 Mayıs bize bir şey tanıttı: Yeni insan'ı!

Başımızın içini karıştıralım: Düne kadar tanıdığımız aydın kişi kimdir?.. Dilinizin ucuna birkaç ünlü profesörün, birkaç yazarın, birkaç politika gevezesinin adından başka isim geliyor mu?

Bugün, gazeteler, yurt içinden sesler veriyor: Bursa'dan, Aydın'dan, Hopa'dan, Yozgat'dan, Doğudan, Batıdan... Güneyden, Kuzeyden... Konuşanlar kim?.. Ancak 27 mayıstan beri tanıdığımız insanlar: Yüzbaşılar, Binbaşılar, Yarbaylar, Albaylar... Düne kadar ordu bütünü içinde kaybolmuş bu 38 subayı, henüz üç aydır tanıyoruz: Her gün ağızlarımızı alabildiğine açan bir hayretle...

Millî Birliğin otuz sekizleri, ne demokrasi meydanlarının miting üslûbiyle konuşuyorlar, ne klâsik konferansçının ukalâ diliyle... Yepyeni fikir harcı, yepyeni cümle yapısiyle şekilleniyor. Bakıyorsunuz, Karacabey'de bir genç ağız:

— Biz zengin düşmanı değil, hırsız düşmanıyız, diyor.

Bir başka Millî Birlikçinin, aydın ve ileri bir C.H.P. gencine:

— Sizi reformlara karşı gerici buluyoruz, dediğini görüyoruz.

Aylık basın toplantılarında, Devlet ve Hükûmet Başkanı, saçları dağ başlarında, sınır boylarında ağarmış bir asker değil, olgun ve tebrübeli bir politikacıdır. Bakıyorsunuz, en dolaşık soruların kördüğümünü kesmeden çözüvermiş!

Sayın Gürsel'in, mektepler açılırken verdiği demeci, geliniz, bir kaç satır beraber okuyalım:

— Şu sırada, kurtuluşun diktatoryada olacağını ileri süren yazılar, fikirler görülüyor. Bu sapık düşüncelere karşı dikkatli olmalıyız!

Bu sözler, bütün gölgeleri silen, bütün karanlıkları dağıtan bir altın meşaledir. Memleketin yakın kaderi bu ışık çemberi içinde apaydın görünüyor.

Doğruyu söyliyelim: Biz askerimizi dünya dilinde destanlaşmış adı dışında, böyle mi tanırdık?.. Atatürk, gözümüzde, bizi kurtaran bir Tanrı elçisiydi. İnönü, her yönü ile Cumhuriyetin tek adamıdır. Sonra? Sanırım sizin de benim gibi, asker cevherine sivil cevherini katmış başka tanıdığınız yoktur.

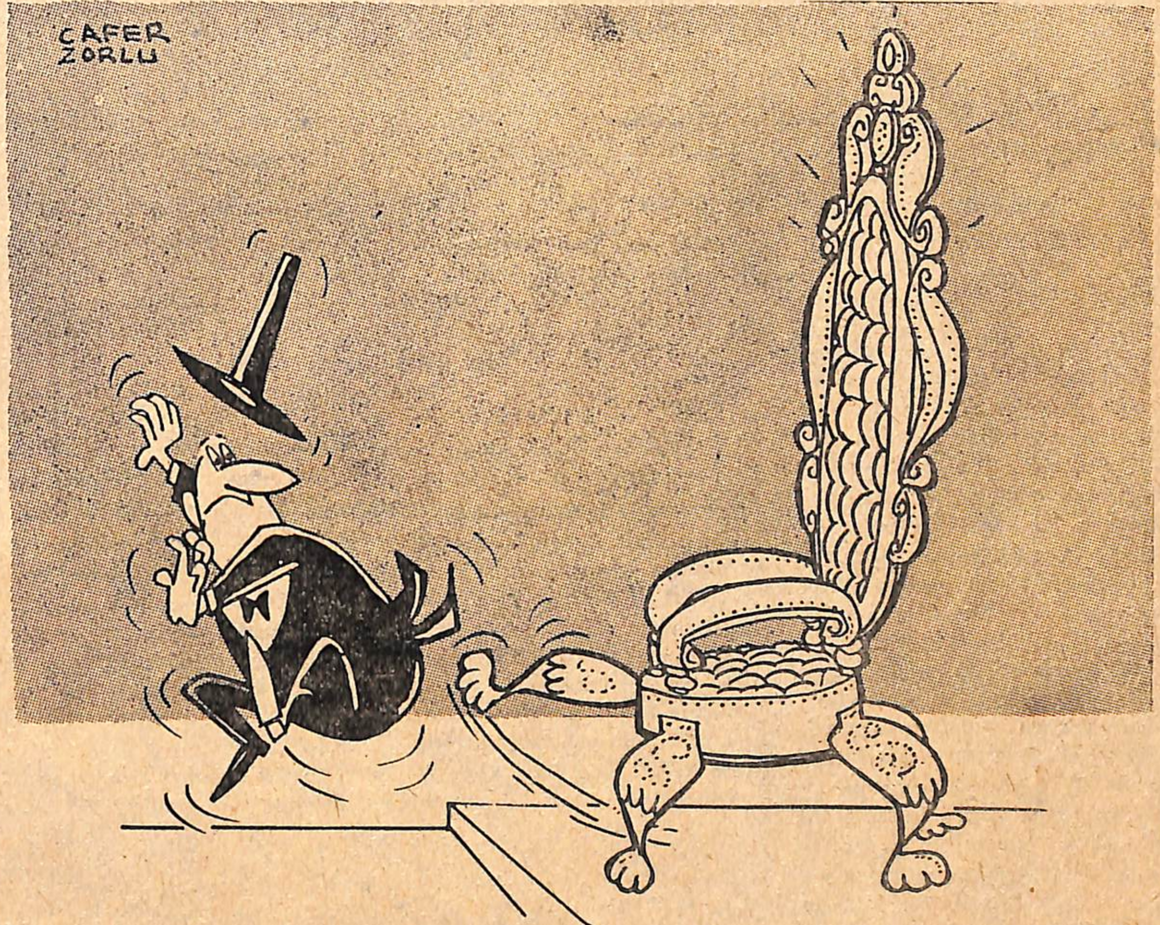
27 Mayıs ihtilâliyle sanki bir toprak çatladı ve sanki bir kaynak fışkırdı. Bu altın fışkıyenin ışığında yepyeni yüzler görüyor, yepyeni sesler duyuyoruz.

Demek o kurak, o kısır on yıl içinde bir aydınlar kuşağı yetişmiş. İhtilâlin en bahtiyar müjdesi budur. Biz, kalemlerimize abanmış, odalarımızda yazaduralım... Bilginler kitaplarına gömülmüş, odalarında düşünedursunlar... Türk milleti, kendi içinden kopmuş yeni insanlarla kucaklaşıyor!

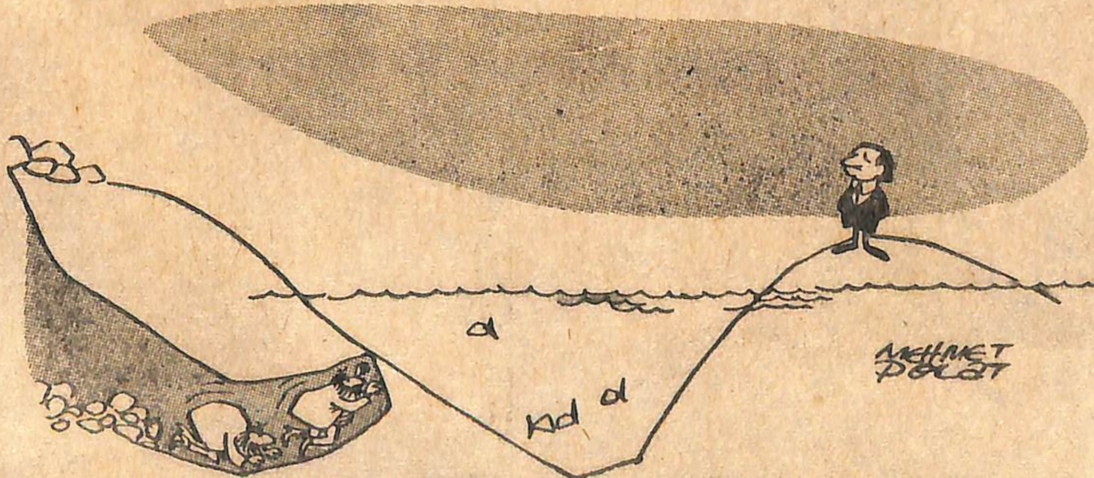
Yusuf Ziya ORTAÇ

Not :

Bu satırların yazarı, kalemi elinde ölmek isteyen bir kişidir. Politika nimetlerinin hiç birinde gözü yoktur. Hiç bir partiye girmiyecek ve adı hiç bir aday listesinde görülmiyecektir. Ona bu satırları sadece bahtiyar inancı yazdırdı. Y. Z. O.

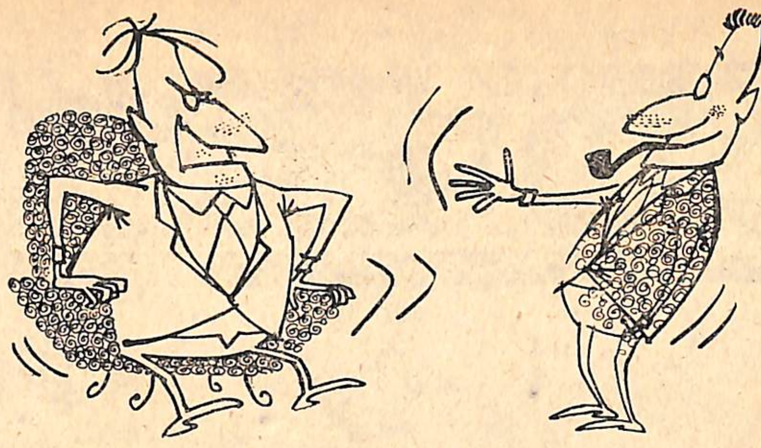

YAZISIZ!

Yolunu sapıtanlar!...

Adamın Serti

aziz nesin

PEK çok sert adam görmüş olabilirsiniz. Ama hiçbiri, Numan Bey kadar sert olamaz. En sert diye tanıdığınız adam, Numan Beyin yanında balmumu kadar yumuşak kalır.

Söylediklerine göre kırk yaşına kadar tabanca elinden eksik olmamış. Tesbih çeker gibi, pantolon cebindeki tabancanın tetiği ile oynarmış. Söylendiğine göre birkaç kişiye de ateş etmiş ama tutturamamış. Nişancılığına gayet nişancı. Yalnız gözleri şaşı olduğundan hedefi tutturamıyor. Oysa bilirsiniz, bütün tüfeklerin, tabancaların nişangâh tertibatı, şaşı olmayan normal gözler için yapılmıştır. Bir tabanca fabrikası da, Numan Beyin şaşı gözlerine uygun nişangâhlı bir tabanca yapsa, Numan Bey uçan sineği gözünün bebeğinden vuracak. Öyle nişancı... Gelgelelim, tabancalar normal göze, Numan Beyin gözleri de normal tabancaya uygun olmadığından, bir türlü attığını vuramıyor. Numan Beyin sağ gözü, baktığı yerin, on bir derece kuzey doğusundakini görürmüş. Sol gözü de baktığı yerin sekiz derece, yedi saniye güney batısını görürmüş. Yâni büsbütün ayarsız. Numan Beyin iki gözü de iki ayrı şaşılıkta olduğundan, ona iki namlulu bir tabanca gerekiyor. Onun tabancasının kurşunundan canlarını kurtaranlar:

— Allahım, sen kimi şaşı yapacağını bilirsin... diye Tanrıya dua ederlermiş.

Numan Beyin kime, niçin, ne zaman, neden kızdığı da anlaşılmaz. Bir toplulukta otururken, birdenbire pembe yüzü pancar gibi kızarıverir. Suratının kızarması, kızgınlığının birinci alâmeti. Arkadan bıyıkları oynamağa başlar. Bir sağ bıyığı, bir sol bıyığı, kelebek kanatları gibi pırpır eder. İşte o zaman Numan Beyi yatıştırmağa kalkarlar. Yatıştırmak için:

— Neyin var, ne oldu? diye sorulmıyacak.

Üstüne varınca büsbütün kızar. Yalnız susulacak, hiç konuşulmıyacak. Numan Beyin bıyıkları, bir - iki gün pırpır eder, sonra sinirleri yatışır.

Bıyıkları oynamağa başladıktan sonra Numan Beyin kızdığı anlaşılmaz da, yine onun kızdığı iş her ne ise, ona devam edilirse, bu sefer Numan Beyin kaşları oynamağa başlar. Gür, kırçıl kaşları vardır. Daha sonra, yanak kasları, dudakları oynar. Kıpkırmızı yüzlü bir adam, bıyıkları, kaşları, yanakları, dudakları oynayıp duruyor. İşte ondan sonrası felâket...

Numan Beyi, ben ellisini geçtikten sonra tanıdım. Artık tabancayı bırakmıştı. Birisine kızdı mı, eline her ne geçerse kafasına indiriyordu. Daha doğrusu, kızdığı adamın kafasına geçirmek niyeti ile, elindekini başka bir yere atıyordu.

Bir gece bizim eve misafir gelmişlerdi. Gülüp eğleniyoruz. Bir ara Numan Bey kızmış ama, bizim haberimiz yok. Oturduğu sandalyeyi kapınca, minderde uyuklayan kediye indirdi. Kedi bir kere bile miyavlıyamadan, mindere yapıştı. Minder, üstüne kabartma kedi işlenmiş köşe yastığına döndü.

Numan Bey, sandalyeyi kızına atmış. Her zamanki gibi tutturamayınca kediyi öldürdü.

Numan Beyin kızı Amerikan Kolejini bitirmişti. Bir şirkette çalışıyordu. Çok da güzel bir kız; babasından suyunu soyunu, anasından boyunu huyunu almış.

Numan Beylerin başka da çocukları yok. Kız çalıştığı şirkette bir Amerikalı ile sevişmiş. Biraz fazlaca sevişmiş olacaklar ki, evlenmek zorunda kalmışlar. Ama Numan Beye nasıl anlatılacak... Kızın Amerikalı ile evlenmekten başka çaresi yok. Çünkü biraz gebe kalmış, bir buçuk aylık kadar... Amerikalı da kıza tutkun. Kızın annesi dünden razı. Yalnız Numan Beye nasıl anlatmalı...

Kızın annesi, bize gelip rica etti:

— Affedersiniz, ben aile işlerine karışamam... dedim.

Numan Beyin bir eski askerlik arkadaşı varmış. O:

— Ben söylerim Numan'a... demiş.

Çünkü bu adam, Numan'ın bütün huyunu, yâni elindeki bir şeyi şaşılığından ötürü kaç derece sağa sola attığını biliyor. Numan Beyin evde yalnız olduğu bir gün gitmiş, hiçbir önsöze yer vermeden, damdan düşer gibi:

— Numan, senin kızı bir Amerikalı istiyor! demiş.

Numan Beyin suratının kızarması ile, bıyıklarının, kaşlarının, dudaklarının pırpır oynaması bir olmuş. Eline geçen sürahiyi kapınca savurmuş. Ama adam, Numan Beyin şaşılığına göre hesaplı duruyor.

— Hiç boşuna kızma, iş işten geçti, senin kız gebe bile... demiş.

Numan Bey, sandalyeyi savurmuş. Evin içinde yarım saatte kırılmadık, dökülmedik, parçalanmadık tek eşya kalmamış. Numan Bey yorgun argın döşemenin üstüne yığılmış, bıyıkları, kaşları pırpır oynuyormuş.

Arkadaşı:

— Ne kadar kızsan boşuna, demiş, kız gebe... Amerikalı kızı alacak...

Numan Bey soluyarak:

— Müslüman olursa, peki... demiş.

Amerikalıya sormuşlar:

— Müslüman da olurum, Katolik de, Musevî de... Ne isterlerse olurum... demiş.

Bu sefer Numan Bey:

— Sünnet olacak!... demiş.

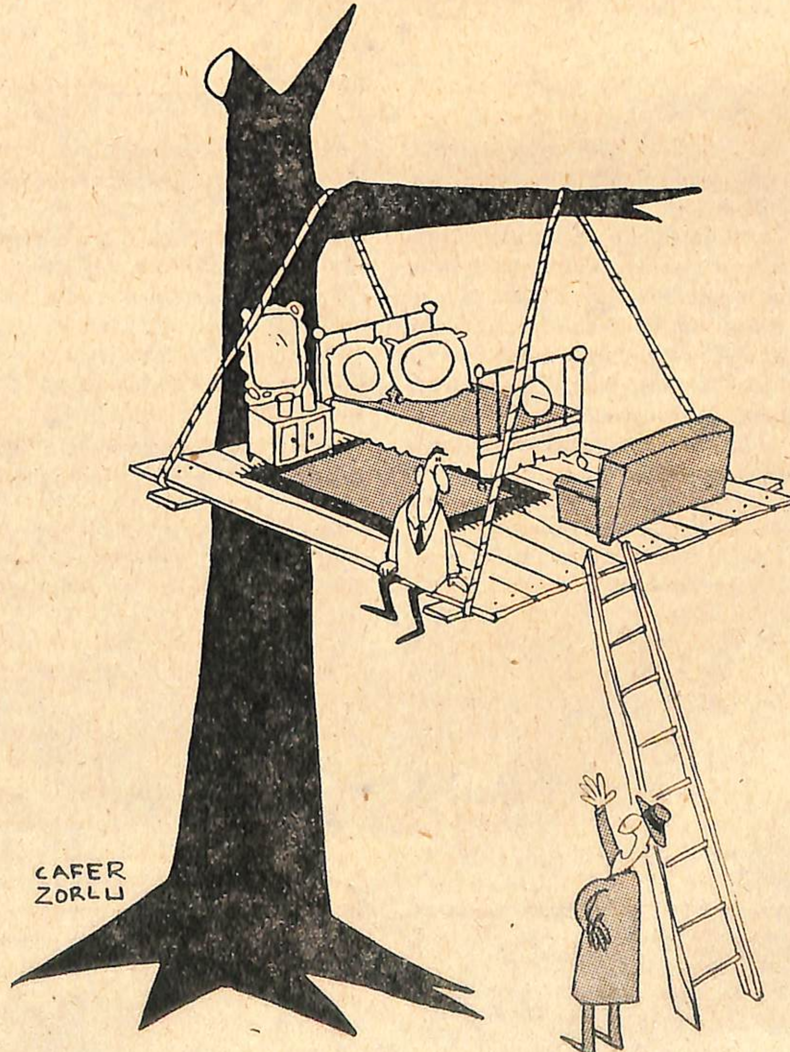
Amerikalı ona da «peki» demiş.

İş bu raddeye gelince, Amerikalıyı eve çağırmışlar. Daha doğrusu, Amerikalı eve, kızı babasından resmen istemeğe gelecek. Numan Bey, yakın tanıdıklarını o gece yemeğe çağırdı. Bu arada biz de çağrılı idik. Numan Beyin niçin bu kadar kalabalığı çağırdığını anladım. Nasıl olsa, kızı Amerikalıya vermek zorunda. Etrafından da kendisini desteklemelerini istiyor ki, çok kötü bir iş yapmadığına kendi kendini inandırsın.

Amerikalı genç geldi. Yakışıklı, sevimli bir delikanlı. Öyle kalçasız, dipsiz leylek bacaklı Amerikalılardan değil. İtalyan kanı taşıyor olmalı. Akdeniz fıkırdaklığı, sıcaklığı var üstünde. Çok neşeli, esmer bir delikanlı.

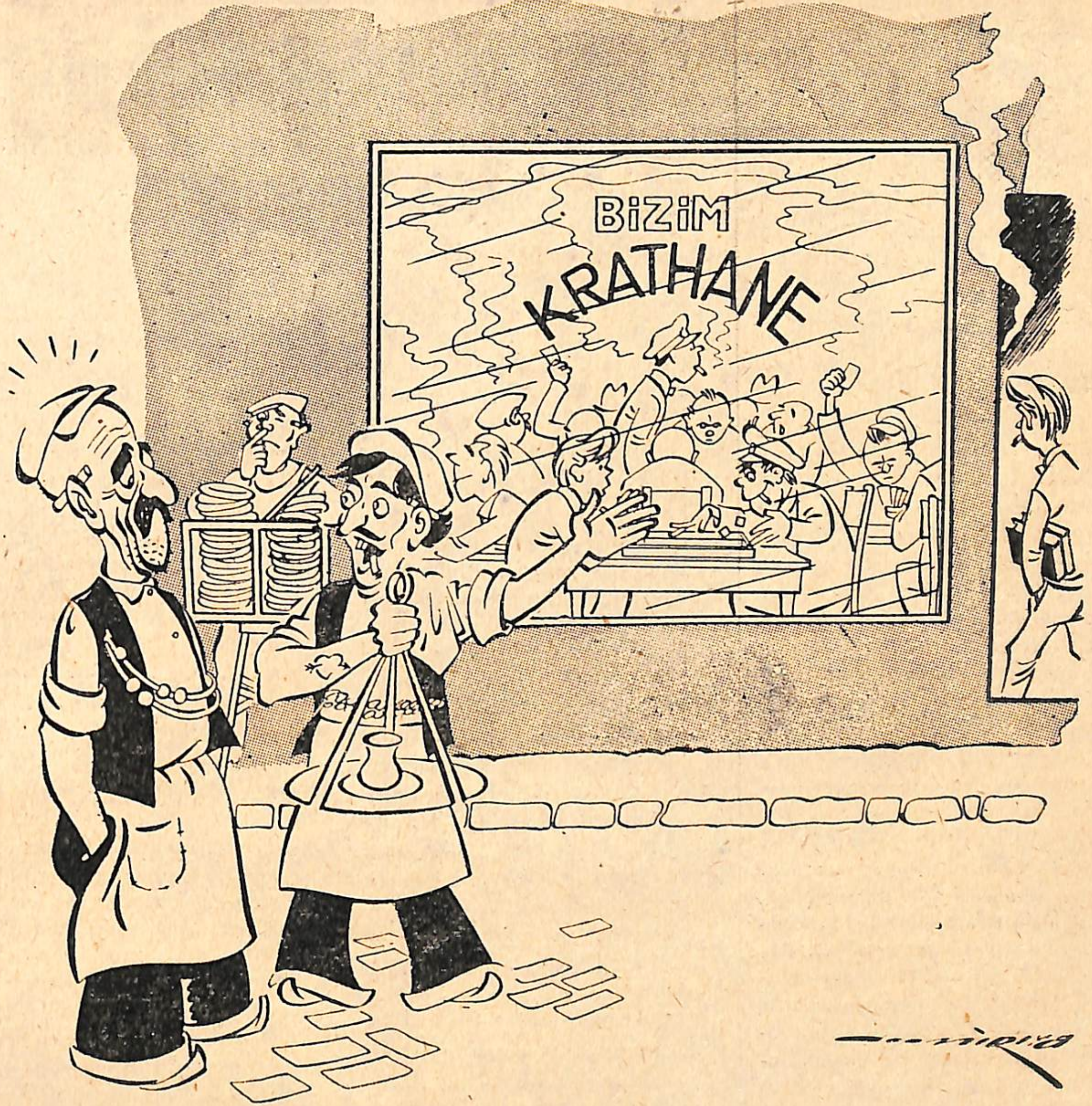
Dokuz kişi yemek masasına oturduk. İngilizce de bilir ama, nedense Numan Bey hiç konuşmuyor. Yüzüne dikkat ediyorum, tüyü bile kıpırdamıyor. Demek, sinirli değil... Aman iyi.

Sofraya oturmadan, Numan Beyin eski asker arkadaşına:

— Güle, güle otur komşu, kaça çıktı asma kat?

Mektep kaçaklığını önlemek için sinemaların matineleri yasak ediliyor.. (Gazeteler)

— Usta, sinemaların onbir matineleri kalkıyormuş, sen birkaç tavla daha al!

— Amerikalıya bir şey atarsa nereye gelir? diye sordum.

— Şu sandalyeye gelir... dedi.

Numan Bey de tam o sandalyeyi bana gösterip:

— Siz böyle buyurun! demez mi? Amerikalının bir sandalye ötesine ben oturdum.

Amerikalı anlatıp anlatıp kahkayı savuruyor. Daha önce, Çin'de iki yıl bulunmuş, Çince öğrenmiş. Üç yıl da Hindistanda bulunmuş, Ordu'ca öğrenmiş.

— Ben, diyor, bulunduğum yere hemen intibak ederim.

— Türkçe de öğrendiniz mi? diye sordum.

— Pek az, dedi, birkaç kelime öğrendim. Daha geleli dört ay oldu.

Amerikalının bulunduğu yere intibak ettiği belli. Dört ayda kızla işi pişirmiş.

— Kimden Türkçe ders alıyorsunuz? diye sordum.

— Bir yabancı dil, en iyi, oranın halkından öğrenilir. Bizim şirketin inşaatında çalışan işçilerden öğreniyorum. Ama daha üç - dört kelime öğrenebildim: Teşekkür ederim, çok memnun oldum, rica ederim, allaha ısmarladık gibi...

Bunları İngilizce söylüyordu.

Kadehlere rakı dolduruldu. Numan Bey kadehini kaldırdı. Amerikalıya doğru uzattı. Amerikalı da kadehini, Numan Beyin kadehine tokşturup, ona birden Türkçe olarak:

— Eşekoğlu eşek!.. dedi.

Numan Beyin suratına baktım, pancar... Bıyıkları, kelebek kanadı gibi titremeğe, kaşları inip çıkmağa, üst dudağı pırpır etmeğe başladı.

— Ne dedin? diye bağırdı.

Amerikalı, gülerek kadehini havaya kaldırdı:

— Eşek oğlu eşek!... diye bağırdı.

Ben hemen elimden çatalı, sanki düşmüş gibi, yere attım. Çatalı arıyorum bahanesiyle, masanın altına girdim. Ne olur ne olmaz...

Sofrada oturanlar Numan Beye Türkçe olarak:

— Aman kızma, bir yanlışlık olacak, dediler, adama yanlış öğretmişler...

Kafamı yavaşça masanın altından çıkarıp Numan Beye baktım. Yine kaşları, yanakları, bıyıkları oynuyor ama, bir yandan da gülmeğe çalışıyor.

Misafirler, bu soğuk havayı gidermek için boyuna gülüyorlar. Amerikalı da gülüyor. O soğuk hava dağıldı ama, Numan Beyin her kılı ayrı ayrı oynuyor.

Bir ara nasıl olduysa, Amerikalı, müstakbel kaynatasına, Türkçe:

— Ulan hergele!... diye bağırdı. Üstelik bir de kıkır kıkır gülüyor. Numan Bey, sürahiye yapışmasiyle yerinden zıpladı. Saçları dimdik olmuş, kaşları kirpi dikeni gibi...

— Aman Numan Bey... Bizim insanlarımız böyledir. Adamın kabahati yok...

Ben masanın altındaydım. Sözde yere düşürdüğüm bıçağı alıp kalktım.

Saatler ilerliyordu. Bu sefer Amerikalı kadehini Numan Beye uzatarak:

— Eşek oğlu eşek!... diye bağırdı.

Zavallı Numan Beyin halini görmeli idiniz. Elindeki bıçağı, tabağındaki tavuk buduna sapladı. Adamın kulakları bile oynuyor.

Bir ara Amerikalı Numan Beye burada yazılması doğru olmayan bir küfür daha sallamaz mı!... Hem bu sefer Numan Beyin anasını da karıştırarak... Ben kendimi masanın altına attım. Numan Beyin ayakları elektrik ceryanına tutulmuş gibi zangır zangır titriyor. Amerikalı kahkahaları savuruyor. Yavaşça masanın altından çıktım. Amerikalı:

— Benim dil öğrenmeğe kabiliyetim var, diyor, bunları çarçabuk öğrendim.

Bir cinayet çıkacağını anladım.

— Bana müsaade, yarın erken işim var. dedim.

Başkaları da bunu bekliyorlarmış. Onlar da:

— Biz de gidelim artık... dediler.

Amerikalı, nazik delikanlı. Gitme zamanının geldiğini anladı. Önce onu kapıdan uğurluyoruz. Kapıda herkesin elini teker teker sıktı. En sonra da Numan Beyin elini sıkarak, güler yüzle:

— Pezevenk!... dedi.

Hiç bu kadar tatlı bir sesle birisine «pezevenk» denildiğini duymamışsınızdır.

Korkunç bir sessizlik oldu. Amerikalı şaşırdı. İngilizce:

— Yoksa yanlış mı söyledim? diye sordu.

Numan Bey:

— Hayır, doğru söylüyorsunuz, dedi.

Amerikalı Numan Beye bir daha:

— Pezevenk!... dedikten sonra gitti.

Numan Bey külçe gibi bir koltuğa çöktü. Tek kelime konuşmuyordu. Neden sonra, büyük bir durgunlukla:

— Herif bütün sicilimizi, evsafımızı saydı, artık kızı vermek farz oldu... dedi.

Onu hiç bu kadar durgun görmemiştim.

Ertesi gün Amerikalı Numan Beylere gelecekti. Gelmemiş. Randevu saati de epi geçmiş... Merak etmeğe başlamışlar. Telefon çalmış. Amerikalı bir karakoldan telefon ediyormuş. Gece evden çıkınca bir taksiye binmiş. Taksiden inerken şoföre, hoşuna gider diye Türkçe teşekkür etmiş:

— Ulan hergele!...

Şoförle kapışmışlar. Karakola düşmüşler. Komiser Amerikalı ile şoförü barıştırmış. Amerikalı tam karakoldan çıkarken Komisere, kendisine öğretildiği gibi Türkçe allaha ısmarladık demiş. Bu, Numan Beye söylediği «Allahaısmarladık» tan... Komiser de zabıt tutup, içeriye tıkmış. Amerikalı:

— Ben ne yaptım, ne dedim? Suçum ne? deyip duruyormuş.

Amerikalı ile Numan Beyin kızı evlendiler. Düğünden iki gün sonra da Amerikalı hastahaneye yattı. Numan Bey hizmetçiye kızmış, kayık tabağı hizmetçiye savurmuş. Amerikalı damat, hizmetçinin on dört derece kuzey doğusunda bulunduğundan, tabağı kafasına yemiş. Kafası şak diye ayrılmış.

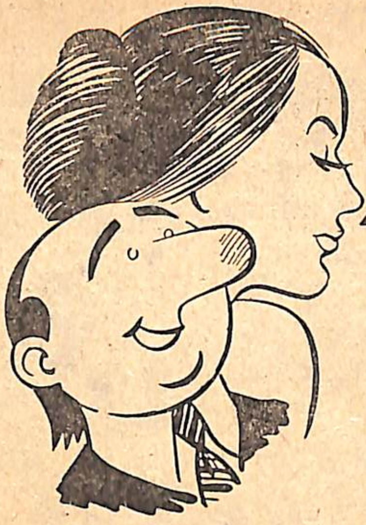
Amerikalı kızı aldı, Amerika'ya götürdü. Numan Bey, keyiflendiği zaman:

— Hayatımda ilk defa hedefi tutturdum, diyor, o kadar küfürü yedikten sonra kafasını da yarmasaydım, hırsımdan ölürdüm.

Aziz NESİN

※

«Bu mecmua, Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.»

ADNAN VELİ Sözen'in Hatıra Defteri

Millî Kurtuluş hareketinden sonra düşüklerin evlerinde yapılan aramalarda, bunların iç yüzlerini belli eden birçok vesikalar ele geçmişti. Ancak, bundan bir kaç gün evvel, Tarlabaşında, ahlâk zabıtası tarafından basılan bir randevu evinde, düşük emniyet müdür muavini Ferit Sözen'in bir hâtıra defteri ele geçmiştir. Bu defterin dikkate değer sahifelerini okuyucularımıza veriyoruz

17.Mart.1958

Canım sıkılyor son günlerde... Dün akşam gene hiç uyuyamadım. Beyoğlu Emniyet âmirliğinin civarında bir çöplük var galiba... Akşam olunca etrafı birdenbire sivrisinek sarıyor. Zaten uykusuzluk da insanın sinirlerini çok bozuyor. Ethem bey telefon etti bu sabah... Antep'li Cemil'le Gazi, Abanoz sokağında Vatan Cephesi ocağı açmak için yedişer bin lira istemişler. Bu itlere insanca muamele yapmak da olmuyor. Çünkü insanlıktan anlamıyorlar. «İşlettiğiniz kahvede istediğiniz kadar kumar oynatabilirsiniz» diye kendilerine koskoca bir taviz verdik. Gene de gözleri doymak bilmiyor.

23.Mart.1958

Madam Anastasya'ya içerlemiye başladım. Sözünü tutmuyor karı... Halbuki randevuculuk yapan bir insanın, her şeyden evvel namuslu olması icabeder. Çarşamba geleceğim dedi, gelmedi, pazartesiye bıraktı. Pazartesi olunca bir hafta daha mehil istedi. Ama ben ona iyi bir kazık atmasını bilirim. Üç gün daha beklerim, sonra da evini bastırırım.

26.Mart.1958

Piliç Osman gene son günlerde piliçliğini unutup horozlanmaya başladı. Adnan beye pek güveniyor. Halbuki benimle iyi geçinse, mesele kalmıyacak. Nasri de Tophane'de haraca başlamış. Bizi gördüğü yok. Bu adamlar İstanbulu babalarının çiftliği sanıyorlar. Yesinler, içsinler, oyun oynatıp keseyi şişirsinler, sanki biz burada eşek başı imişiz gibi «Yarabbi şükür» deyip geçsinler. Öyle yağma olmadığını yakında anlarlar.

11.Nisan.1958

Dün akşam bizim Suzan'a gene çok içerledim. Çünkü kadın ya hâfızasını kaybetti, ya da aramızda konuşulanlara hiç kulak vermiyor. Suzan'la anlaşmamıza göre, Adnan bey bizim eve geldiği vakit şayet ben dışarıda olursam, pencereye kırmızı bir havlu asacaktı... Ben de polis cipiyle uzaktan pencereyi kolaçan edip kırmızı havluyu orada görünce Adnan beyin içeride olduğunu anlıyacak ve Beyoğlu Emniyet Âmirliğine, yatmıya gidecektim. Eğer Suzan beyaz havlu asarsa, Adnan bey içeride yok demek olacak ve ben de rahat rahat kapıyı açıp içeri girebilecektim.

İşte dün akşam, gene uzaktan pencereyi dikiz ettim. Pencerede beyaz havlu asılıydı. Ben de rahat rahat kapıyı açıp içeriye girdim. Holün elektriğini yaktım. Yatak odasından içeriye daldım. Ama içeride neler olduğunu nereden bileyim?...

Adnan bey, elinde bir havlu, banyo dairesinden çıkıyor. Benim «eyvah» dememe meydan kalmadı. Beyefendi hemen havlu ile önünü kapayarak, beni de görmemezliğe gelerek yatağa doğru ilerledi. Ben doğrusu çok mahçup olmuştum. Filvâki Adnan beyle fazla teklifli değiliz ama, koskoca Türkiye Başvekili, bana elbette o kıyafette görünmek istemezdi. Nitekim, biraz sonra, benim pijamalarımdan birini Suzan ona giydirmiş. Beyefendi beni çağırdı.

— «Ferit, dedi. Seni severim bilirsin. Ama bu yaptığın hareket düpedüz saygısızlıktır. Ben şurada iki saat olsun rahat rahat banyo yapıp vakit geçiremezsem, nerede yapabilirim bunu?... İnsanda biraz insaf olmalıdır» diye çıkıştı. Hakkı var adamın. Çünkü resmen kendisine saygısızlık etmiş oldum.

O gittikten sonra Suzan'a çok çattım. Telâşla kırmızı havluyu asamadığını, bu yüzden beyaz havluyu pencerede unuttuğunu söyledi. Kadın kısmının dirayetine bu yüzden pek fazla güvenilemiyor. Ben de bir daha bu gibi yanlışlıklar olmasın diye bu gün eve bir düzine kırmızı havlu yolladım. Bakalım bir daha böyle beceriksizlikler yapıp da beni mahçup edecek mi?...

12.Nisan.1958

Bu gün müdüriyette çalışıyordum. Nişantaşı Karakolundan komiser Şaban Soyutürk geldi. Kendisinin başka bir karakola verilmesini göz yaşları içinde istedi. Sebebini sordum. Başvekilin bizim eve gelip gitmesi herifin gururuna dokunuyormuş. Hele kapımın biraz ilerisinde nöbet tutmak çok gücüne gidiyormuş. «Ben yaşını başını almış, çoluk çocuk sahibi insanım» diye bana çağdaş ahlâkla uymaz hezeyanlarda bulundu.

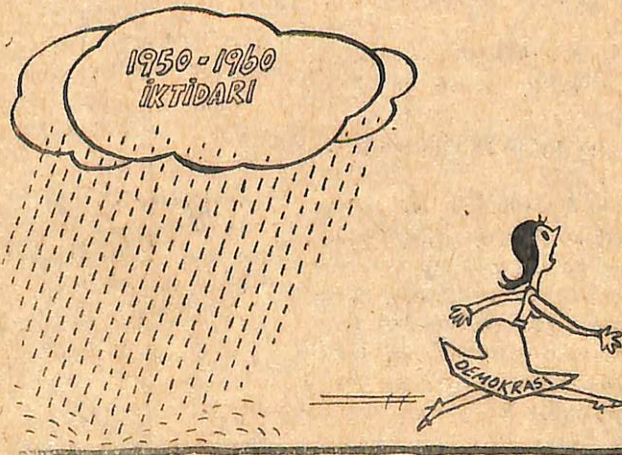
Böyle adamlara o kadar sinirleniyorum ki... Sanki herifler, kırk yıllık müslüman... Konuşmasına bakacak olursan, camiden çıkmaz sanırsın. Bre hınzır, kapıda nöbet tutmak niye namusuna dokunuyormuş?... Eğer bir namus meselesi bahis konusu ise, senden önce ben varım, it... Melek gibi adamın benim evime ziyarette bulunması herifleri kıskançlıktan kudurtuyor. Onu da Bebek karakoluna sepetledim.

Ferit Sözen'in not defterinin bundan sonraki kısımlarını, Basın ahlâk yasası gereğince yayınlıyamıyoruz..

YAZISIZ!

İkinci meclisin kuruluşunda tatbik edilecek «Korporatif sistem» anti demokratik imiş... (Gazeteler)

— Aman, Allah korusun, yağmurdan kaçarken doluya tutulmayım!

Bırakın numarayı

İstanbul polisinin ânî baskın yaptığı iki kulüpte 40 kumarbaz, kolon masasının başında yirmi, otuz bin lira parayla suç üstü yakalanmışlar. İşin tuhafı, gece gündüz ayni yeşil masa etrafında alış veriş eden bu kumarbazlar birbirlerini tanımadıklarını iddia etmişler. Tabiî halt etmişler.

Hadi, hadi! Zaten kırk kişiymişsiniz, birbirinizi gayet iyi bilirsiniz.

Roman gibi

Dünyadaki diktatör taslaklarına bakınız, hep ayni basit numaraya el atmışlardır. Seçimle iş başına geldikten sonra, ekonomik kalkınma bahanesiyle önce gazeteler susturulmuş, arkasından muhalefetin çalışmaları çelmelenmiş, arkasından gazeteciler ve muhalifler zındanlara tıkılmış, arkasından da ya memleketlerini bırakıp kaçmışlar, ya da leşleri sokaklarda bacaklarından aşağı asılıp günlerce koka koka teşhir edilmiştir.

Örnek çok! İşte Hitler, işte Mussolini, işte Peron, Batista, Jimenez, işte Nuri Es Sait, işte...

Böyle adamlara sahip talihsiz milletler hep beraber sanki bir dedektif romanı okuyoruz. Her sayfada bir diktatör devriliyor. Biz romanın sonuna geliyoruz beyler, roman bitiyor. Son sayfayı çevirdik mi böylesine heyecanlı bir eseri bitirmenin derin hazzını tadacağız.

Yazık

Her yıl yaz mevsimini büyükada'da Anadolu Kulübünde geçiren D.P. li bir milletvekilinden söz ediliyordu. Gazetedeki arkadaşlardan birisi, pencereden uzaklara bakarak:

— Yahu adamdaki şansa bak, dedi, kâfir bu yazı da gene adada geçirdi.

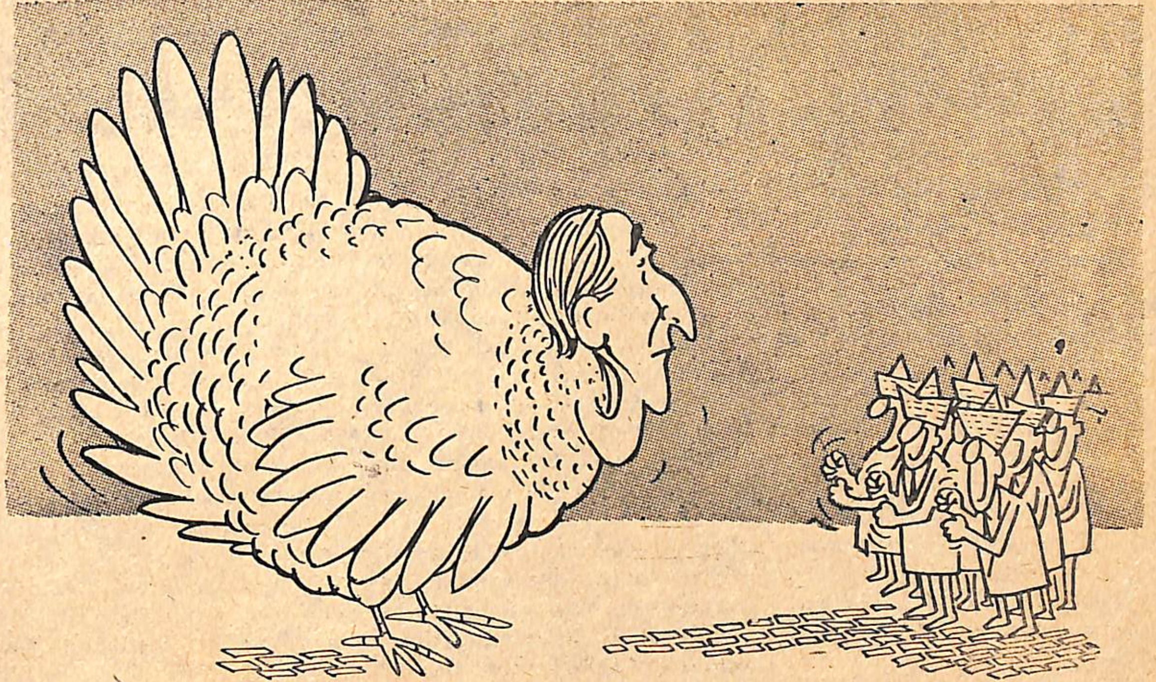
Kurtuluş

Yassıada misafirlerinden Celâl Bayar banyoda boğazını bel kemeriyle sıkmak suretiyle intihara teşebbüs etmiş. Zamanında yetişip kendisini kurtaranlara: «Beni kurtardınız kurtulmak istemiyordum. Zahmet oldu, teşekkür ederim» demiş.

O kurtuldu. Allah bizi de kurtarsın.

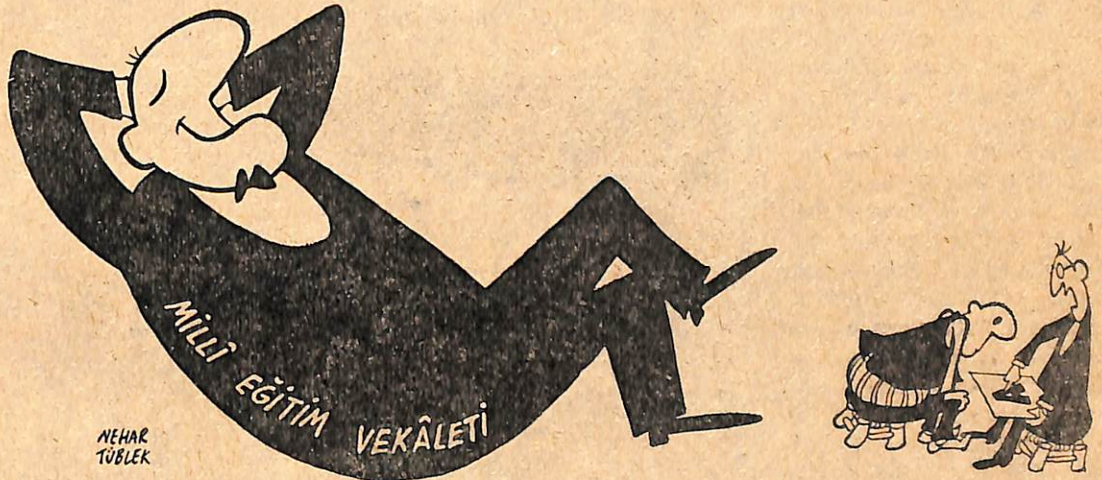
Yaşar ÖZEN

Osman Bölükbaşı gazetecilere· «Beni kızdırıp ağzımdan lâf alamazsınız» dedi.. (Gazeteler)

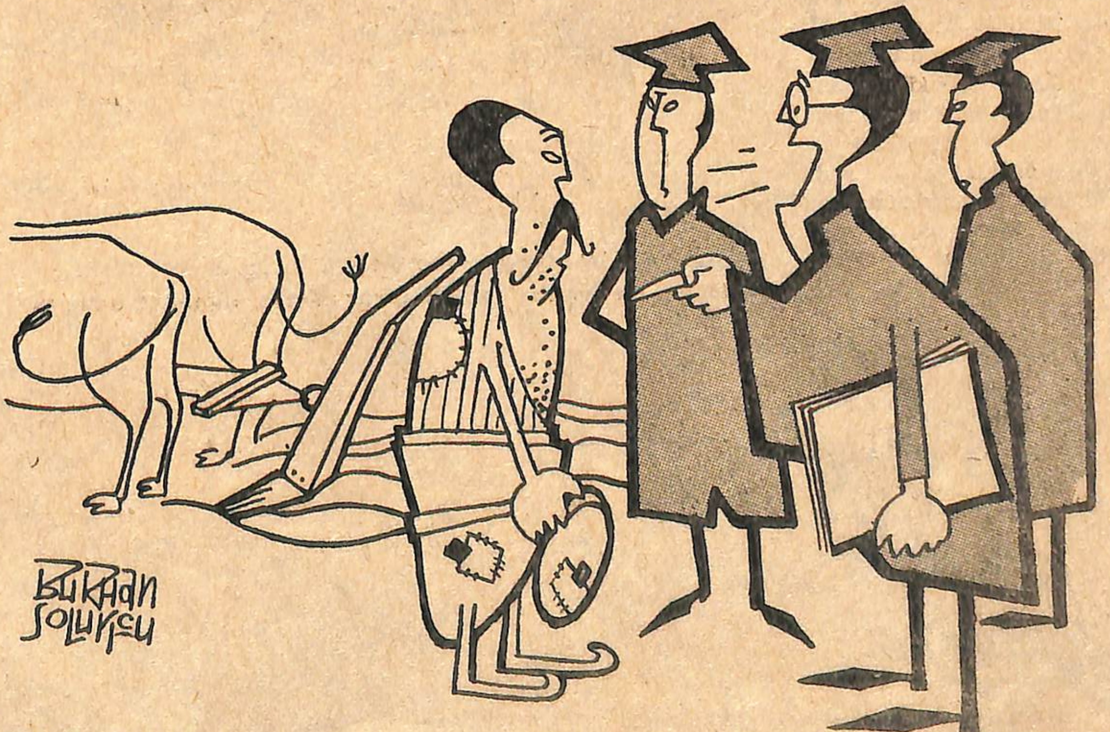
Gazeteciler — Kabaramazsın kel Fatma!...

Bilenler, bilmeyenlere okuma, yazma öğretecek. (Gazeteler)

Gel keyfim gel!

Doğu illerimizde Türkçe bilenler pek az.. (Gazeteler)

Profesör — Peki Türkçe bilmiyorsun, Akatça, Asurca, Etice, Sümerce, Uygurca da mı bilmiyorsun?...

BİR unutkan adam

BİR arkadaş vardı, müthiş dalgındı. Konuşurken yüzünüze değil de, kafanızın arkasında bir yerlere bakar gibiydi. Caddede giderken ağaçlara toslar, otomobil altında ezilmekten zor kurtulur, kadınların şurasına burasına teğetler çizer, kendi cebi diye başkasının cebine daldırır, karşısındakinin tabağından yer, en yakınlarının adlarını unutur, selâm vermez, selâm almazdı. Sonra her zaman da tanınmışlardan dalgınlık hikâyeleri anlatırdı.

— Einstein bir gün yolda gidiyormuş...

Yıllarca göremedik birbirimizi, Bir gün duyduk ki kocaman bir tüccar olmuş. Meğer hep numaraymış yaptıkları. Çocukçağız büyük adam olma hevesindeymiş te onun için yaparmış o dalgınlık numaralarını. Değilse, görülmüş şey mi dalgın adamdan tüccar çıktığı?

Ama bir vezneci Salih bey var, Sallabaş Salih bey derler kendisine. Bakın, bu adam su katılmamış dalgınlardandır işte. Pek te su katılmamış denemez ya... Çünkü gerdek gecesinecek böyle bir tutukluğu yoktu adacağızın. N'olduysa o gece oldu zavallıya. Uzun zaman karanlıkta kalmış birinin gözüne elektrik fenerini tutarsanız ne olur? İşte öyle oldu Salih bey de... Birden sigortayı yakıverdi.

Benden saklamaz:

— Birader, diyor, birdenbire soyununca odanın içi ışıkla doldu. Şükran mükran kalmadı ortada. Sanki bir ışık denizindeydim. Küçüldüm, küçüldüm, küçüldüm, bir sinek oldum, pencereden uçup gittim. Hay Allah!... Hani kikirdemese yok mu, valla gelemezdim kendime.

Yürürken görseniz kendisini, gülersiniz. Giyotine yatırılmış bir mahkûmu andırır. Böylesi bir adamın nasıl olup da bankacılık, hem de veznecilik yaptığını bir türlü sığdıramam aklıma.

Bilmem dikkat ettiniz mi, bu bankacıların kadından yana şansları pek açıktır. Acaba bankacı deyince, kasalar hep kendilerinin mi olacak sanıyorlar bu kadıncağızlar? Kimbilir... Eh, bu zamanda bundan güzel düş te olmaz doğrusu. Fakat çok geçmeden hepsi de umsuruk oluyorlar. Hani, aylıkları da biraz tombulca olmasa bankacıların, çok acınacak duruma düşerlerdi kadıncağızlar.

Şükran, Salih beye Salih bey diye değil, bankacı diye varmıştı. Kızım seni Salih beye verelim mi? İstemem babacığım istemem. Kızım seni bankacı Salih beye verelim mi? İsterim babacığım isterim. İşte hikâye bu!...

Salih beye gelince, o çok utangaç bir adamdı. Daha kadın eli değmemişti eline. Uzakta bir yerde çalıştığı için de birbirlerini tanımadan nişanlanmışlardı. Salih bey Şükran'ını gördü görmesine ama, yukarda anlatıldığı gibi gördü. Gördü ve yakıverdi sigortayı. Bir daha da ışıyamadı zavallı.

İsterseniz onun yaşayışından birkaç sayfayı birlikte çevirelim.

Sabahtır. Salih bey kalkar. Tuvalete gitmek için çıkar odadan. Fakat tuvaletin kapısından geri dönüp kontrol eder yatağı. Acaba kalktı mı, kalkmadı mı? Kalktığını anlayınca bir hoş sevinerek girer tuvalete. Çıkar tuvaletten. Birkaç adım atar, geri döner. Tuvalete girip girmediğini unutmuştur. Acaba girdi mi? Yoklar ki girmiş. Birhoş sevinir yine. Odaya geçer. Az sonra unutmuştur yıkanıp yıkanmadığını. Haa, evet yıkanmıştı. Birhoş sevinerek döner odaya. Sofradadır. Acaba sofrada mıdır, değil midir? Karısı karşısında atıştırmaktadır. Haa, öyleyse sofradadır. Kahvaltısını yapıp kalkar. Fakat... Acaba yapmış mıdır? Karısı iki elini yanlarına açıp ta:

— Aşkolsun Saliiiih, deyince kendine gelir.

— Dur bakıyım... Ha, evet yapmışım... huyk... yapmışım...

Giyinir. Saate bakar, vakit yakındır. Karısı:

— Bak, unutma Salih, der, pirinç alınacaktı. Ondan sonracıma... Şeker, makarna, bir de limon alacaksın, bak unutma yine.

Karısını öpüp çıkar evden. Ellerini arkasına kor, boynunu uzatır, sallana sallana yürüyüp gider. Birden durur: «Acaba ben?» Üçüncü vitesle eve döner. Karısı bilir niçin döndüğünü:

— Peki, peki, der. Ellerim bulaşık benim, hadi öp te git. Uffff... Dediklerimi de unutma.

— Ne demiştin ki?

— Aaaa! Ayol şeker demedim mi, çay demedim mi, limon, pirinç, pastırma... Sonra makarna demedim mi? Ne salaksın Salih...

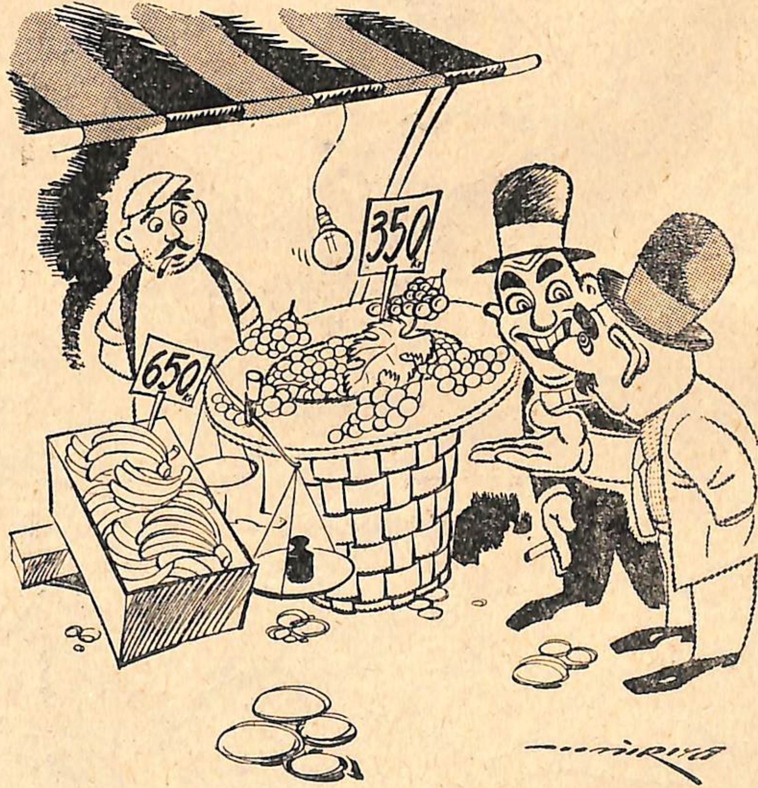
— Demedin hanım! Valla demedin!... Haa, dur bakıyım... Dedindi galiba be. Peki peki, alırım. Neler demiştin?

Şükran oracığa oturur:

— Çay, pirinç, makarna, pirinç, çay, limon, çay, makarna... Valla bıktım be Salih. Akıl komadın bende ayol...

Salih bey karısını yeniden öper, çıkar evden, dudaklarını yalıyarak varır bankaya. Geç kalmış olduğu için daha da şaşkındır. Kolluklarını takıp çalışmağa koyulur. Para verecektir, ya da para almıştır. Sayar, bir daha sayar. Acaba saymış mıydı? Bir daha, bir daha sayar. «Beş, yedi daha, dokuz daha...» Yazar, çizer, karalar. Albaştan bir daha! İşlerin bir türlü biteceği yoktur.

Salih bey her müşteriye merhaba demek zorundadır. Az sonra unutmuştur merhaba deyip demediğini.

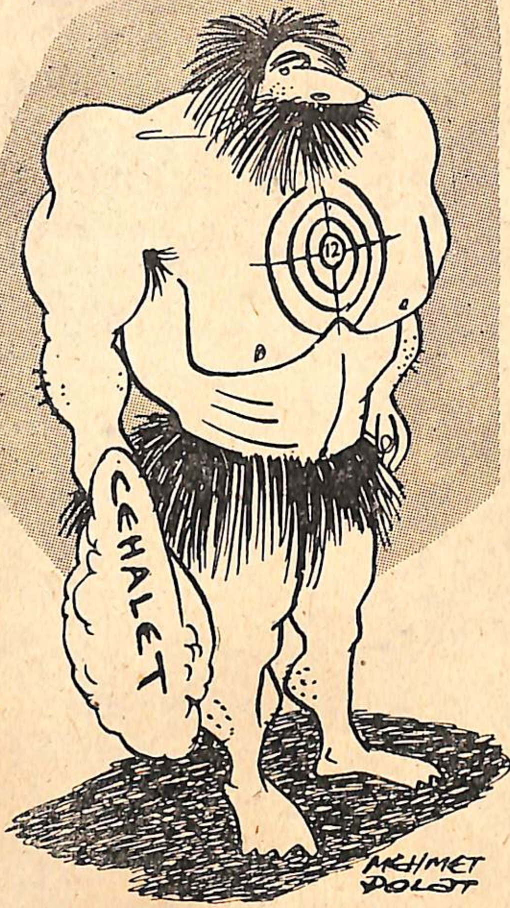

— Bu yıl Almanyaya yine meyva ihraç edecekmişiz...
— Oooh, oh oradan da bize ihraç ederler de ucuz, ucuz yeriz!.

CAFER ZORLU

Hedef!

OLUR!

Hayat kısa bir yolculuk,
Sonra bilinmez nicolur?
Burnu Kaf dağını aşan
Gafil bakarsın hiç olur!

※

Söyleme gördüğün düşü,
Kıskanırlar kuru aşı!
Gökyüzünde uçan kuşu
Ağzınla tutsan suç olur!

※

Yıldızlara atılmaz taş,
Yere düşer, yarılır kaş,
Bin bir dolap çevirir baş,
Tekmeyi yiyen kıç olur!

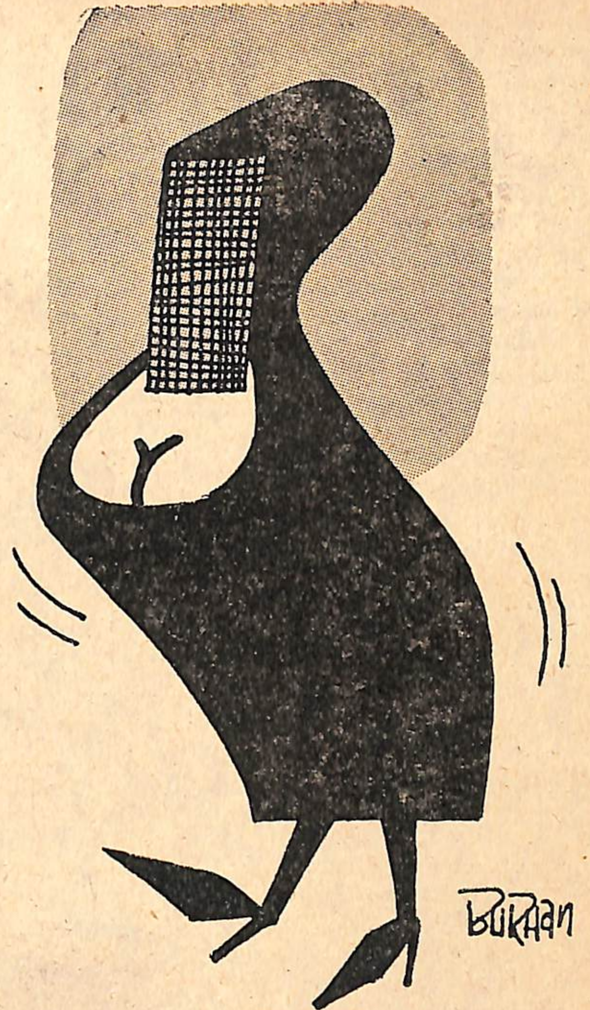
※

Dev cücenin olmaz eşi,
Sinek arar arslan leşi!
Gökte parlayan güneşi
Köre göstermek güç olur!

※

Ağaçta meyva dallanır,
Yıllar geçtikçe ballanır,
Bakar, yutkunur, sallanır,
Taş atan bir kaç piç olur!

Akbaba

YAZISIZ!

Ya demediyse? Ah, ne kabalık!... Ellerini ovuşturarak gülümser müşteriye:

— Merhaba demiş miydim efendim?

— Merhaba efendim.

Salih bey yeni bir güçle sarılır kaleme. Az sonra yine alacalanmağa başlar yüzü:

— Merhaba demiştim size dii mi efendim?

— Dediniz efendim. Merhaba.

— Öyliyse zararı yok. Demedimse, merhaba.

— Merhaba Salih beyciğim, merhaba.

İş biraz uzamışsa, Salih bey kaçamak bakar müşteriye:

— Şey... affedersiniz... dedim dii mi? Valla beyefendi, işten gözümüz açılmıyor ki... Görüyorsunuz işte, say Allah say...

Her çıkan müşterinin ardından yüzde yüz koşar Salih bey:

— Bi dakka beyefendi... Ben size ne kadar vermiştim?

— İşte burada efendim...

— Bi dakka içeri buyrun da... Ha, peki peki... Özür dilerim.

Çıkan müşteri para mı yatırmıştı, para mı almıştı?

— Beyefendi bi dakka...

Salih bey öğle yemeğine çıkacaktır. Kasayı güzelcene kitler, çıkar bankadan. Elli adım gitmemiştir, geri döner. Haa, evet, kitlemişti. Birhoş sevinir içinden. Bir koşu eve!... Sofraya oturulur. Fakat birden açılır gözleri, lokma gırtlağında kalır, ne aşağı ne yukarı.

— Kitledin ayol, der karısı. Kitlemeden gelir misin sen?

Karısı bıkmış usanmıştır Salih beyin bu durumundan. Eğer şu yatak faslı da olmasa bir dakka durmıyacaktır. Ama yatak faslı bütün kusurlarını kapatır Salih beyin. Çünkü Salih bey yatakta da unutkandır. «Visâl-i yâr ile mest» olduğunu unutması için, çok değil, bir saat geçmesi yeter de artar bile.. Bakarsınız, bayan, sıcak topuğu, yahut ılık göğsüyle onu hafifçe dürter:

— Salih... Hişşşt...

Bu tatlı fısıltı onu uyandırmaya yeter:

— Şükrancığım... Ne var?.. Haaa?.. Hi hi hi!...

Bazı geceler o sevgili karısını dürter:

— Uyudun mu canım?...

Bu sefer hanım fıkırdar:

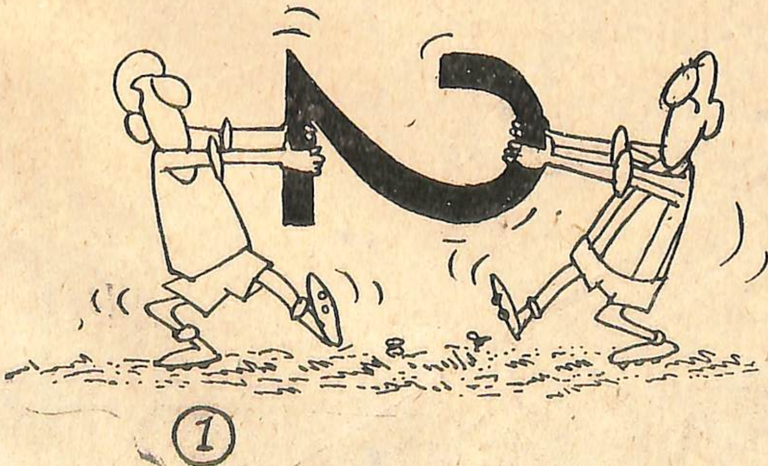
— Yok... Uyur muyum hiç... Ne?... Hayır... Ki ki ki!...

Ertesi sabah, vazife gayretiyle yataktan zor kalkar... Karşı karşıya çaylarını içerlerken karısını yan gözler süzer: Maşallah ufak tefek görünür ama fıstık gibidir Şükrancığı. Su içse et olur!

Bazı günler şakacılığı tutar Salih beyin. Eşe dosta dert yanar:

— Valla ölüyorum yorgunluktan, der. Bankacılıkla evlilik bir arada söker iş değil... Gündüz el hayrına, gece karı hayrına say babam say!.. Say babam say!

Hüseyin KORKMAZGİL

Millî Lig'de puan mücadelesi!

OLUR!

Hayat kısa bir yolculuk,
Sonra bilinmez nicolur?
Burnu Kaf dağını aşan
Gafil bakarsın hiç olur!

Söyleme gördüğün düşü,
Kıskanırlar kuru aşı!
Gökyüzünde uçan kuşu
Ağzınla tutsan suç olur!

Yıldızlara atılmaz taş,
Yere düşer, yarılır kaş,
Bin bir dolap çevirir baş,
Tekmeyi yiyen kıç olur!

Dev cücenin olmaz eşi,
Sinek arar arslan leşi!
Gökte parlayan güneşi
Köre göstermek güç olur!

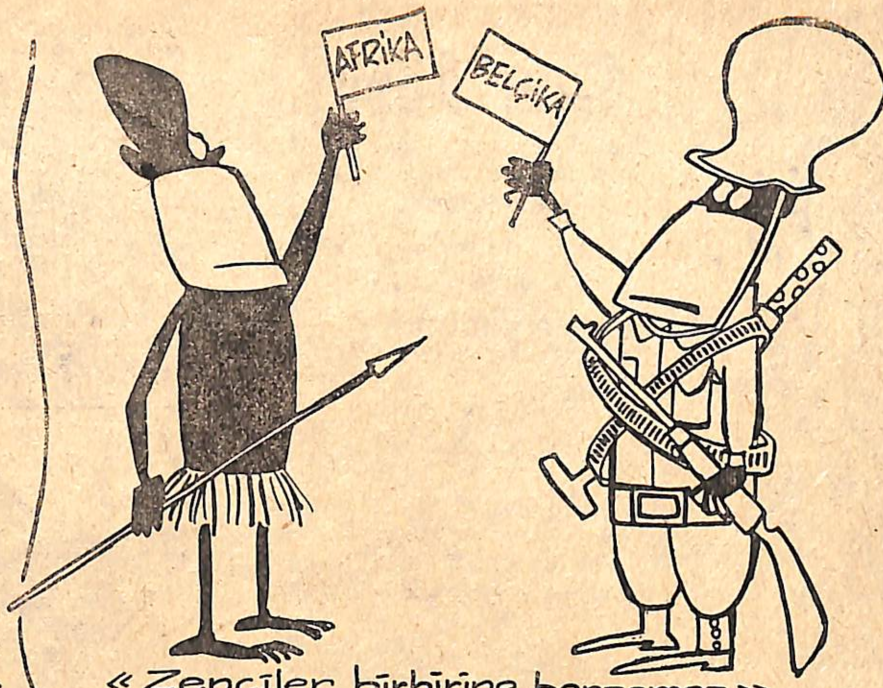
Ağaçta meyva dallanır,
Yıllar geçtikçe ballanır,
Bakar, yutkunur, sallanır,
Taş atan bir kaç piç olur!

Akbaba

Son günlerde Kongo'nun siyasi adamları, beyazların eliyle hazırlanan bir dramın aktörleri oldular... Belçikalılar Kongoyu terkederken makinaları çalıştıran elemanlarını da götürmüşlerdi. Yerlerine bırakılacak yerli eleman yetiştirmedikleri için geri çağırılacaklarını biliyorlardı... Nitekim, beyaz sahiplerin hasretine dayanamayan Cumhurreisi Kasavubu beyazları istemiyen Başbakan Lumumba ile çatıştı. Meclisten güven oyu almasına rağmen, Lumumbayı azletti. Lumumba da onu azletti...

Kongo her saat başında bir idareci değiştirmeye başladı. Sonra Albay Mabuto geldi, ikisini de azletti... Yarım saat te o idare etti. Sonra Kasavubunun çok sadık adamı olan Bomboko'yu başa getirdi. Sonra...

Sonrası daha belli değil.

« Zenciler birbirine benzemez »

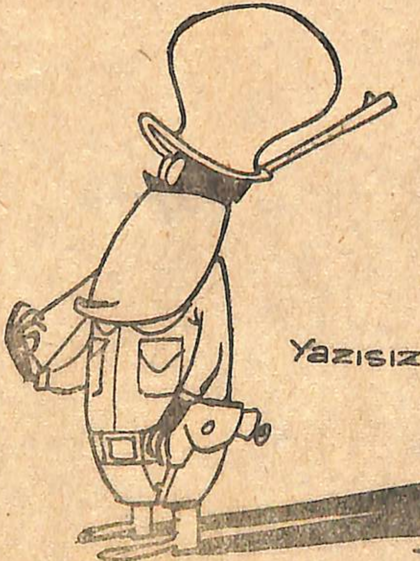
Oyun

KONGO TOTO

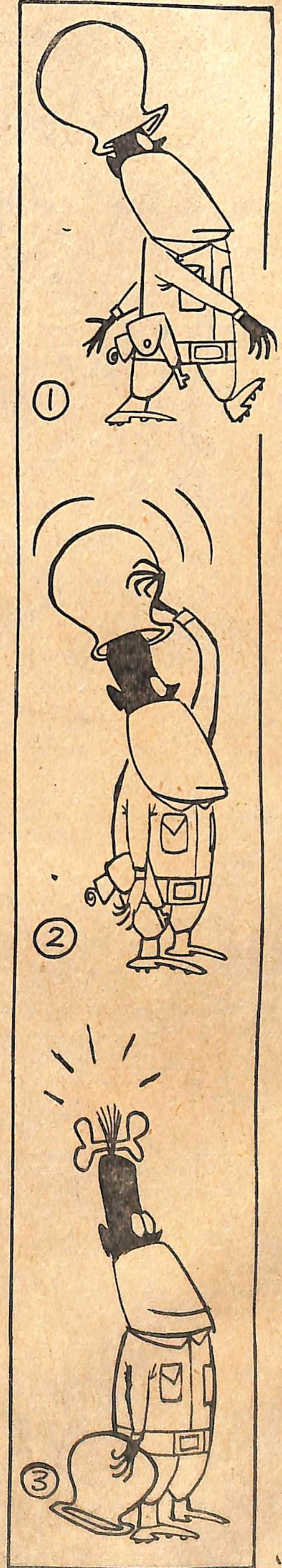
LUMUMBA	ÇOMBE	1
KASAVUBU	LUMUMBA	2
LUMUMBA	İLEO	3
MABUTO	LUMUMBA	4
LUMUMBA	BOMBOKO	5
KASAVUBU	LUMUMBA	6
	BOMBOKO	7
		8

Kongoda idare Bomboko'ya verildi
-Gazeteler-

Yazısız

Yalçın Çetin

KONGO OLAYLARI

— Tiyatro mevsimine giriyoruz. Çalışmalar başladı artık...

Gülistan GÜZEY

Hiç!

Erenlerden bir baba, bahar gürü güneşlik bir köşede oturmuş, kendi halinde hem düşünüyor, hem dinleniyormuş.

İyice daldığı bir sırada hoyrat bir sesle irkilmiş:

— Bre adam benim gibi bir paşa önünden geçer de hâlâ miskin miskin oturursun, sıkılmaz mısın?

Bektaşi, şöyle başını kaldırmış. Tepesinde dikilip güneşini kesen paşaya:

— Kimsin? demiş, anlamadım.

Paşa tekrar diklenmiş ve kendisini anlatmış. Erenler umursamadan:

— Peki, demiş, sonra ne olacaksın?

— Vezir.

— Sonra?

— Belki Sadrazam...

— Sonra?

Paşa biraz kızgınlık biraz da şaşkınlıkla:

- Hiç, demiş.

Bektaşi o zaman gülmüş:

— Ben şimdi hiç'im!

— Nasıl olursa olsun mu? Yoksa neş'eli bir şey mi olsun...

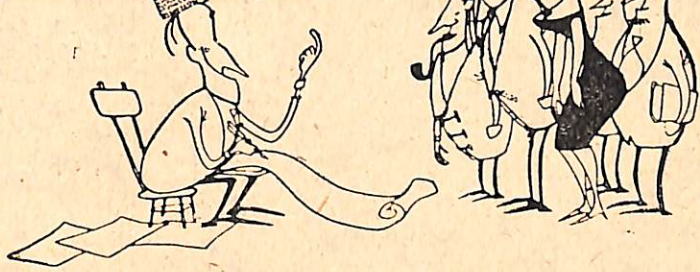
Sabahattin KUROĞLU (B.J.K.)

Karşılık!

Bir yıldan beri Japonya'da bulunan Jak, Paris'teki sevgilisine fazlasıyla sadıkmış. Bütün arkadaşları Japon güzelleriyle keyfederken o oturur ve Mari'yi düşünürmüş. Derken Mari'den bir mektup almış. Kız; kendisi gittikten sonra başkasiyle tanıştığını ve evleneceklerini, onun için mektup ve fotoğraflarının iadesini istiyormuş.

Arkadaşları, Jak'ın durumunu bildiklerinden kızdan intikam almak için bir plân kurmuşlar. Ellerinde ne kadar genç kız fotoğrafı varsa toplayıp büyük bir paket yapmışlar. Mektuba da şunları yazmışlar:

BİR FIKRA ANLATIR MISINIZ?

«Lûtfen, bu resimler arasından kendinizinkini alın ve geri kalanları iade edin, zira çok üzgünüm kim olduğunuzu hatırlıyamıyorum!

— Düşünelim, düşünelim abi... Antrenmandan sonra anlatayım...

Kaya KÖSTEPEN (B.J.K.)

Makas!

Kadın pek inatçı, dediğim dedik diyen cinsindendi. Bir gün kocasiyle nehir kenarında otururlarken, küçük bir tartışma sonunda büyük bir kavgaya başlamışlar. Birbirlerine en kötü sözleri söylemekten çekinmiyorlarmış. Kadın, kocasına:

— Bu kumaş ancak makasla kesilir, diye haykırmış.

Kocasının tepesi atmış:

— Pekâlâ elle de yırtılabilir.

— Hayır, makasla!

— Ne! Ne!...

— Makasla... Makasla!...

Adam, tokadı karısının suratına yapıştırmış. Bir daha vurmuş. Kadın bağırmakta devam ediyormuş:

— Makasla!.

Koca, iyice sinirlenmiş. Vurdukça vuruyor. Kadın ağlıyor, bağırıyormuş:

— Makasla... Makasla!...

Adamın aklı durmuş âdeta... Bir anda yerinden kalkıp kadını tuttuğu gibi nehre atmış. Kadın suların içinde debelenmiye başlamış. Bir taraftan da bağırıyormuş:

— Makasla...

Biraz daha debelendikten sonra suların içine gömülmiye başlamış. Artık bağıramıyormuş, çünkü başı da suya girmiş. Yalnız suyun üstünde kalan eliyle hâlâ makas işareti yapıyormuş.

— Hayat bu herkes bir şey kovalıyor. Biz de top kovalıyoruz!

Ahmet ÖZACAR (B.J.K.)

Rüya!

Yaşı bir hayli ilerlemiş olmasına rağmen henüz evlenememiş bir kızcağızdı. Epey zamandan beri bir rahat uyku uyuyamaz olmuştu. Durmadan korkunç rüyalar görüyordu. En sonunda doktora gitti, durumunu anlattı. Doktor ciddî bir tavırla:

— Peki, dedi, dün gece ne rüya gördünüz?

Yaşlı kızcağız, acıklı bir tavırla:

— Çok korkunç bir rüya doktor bey, dedi. Şimdiye kadar gördüklerimin belki en korkuncu. Bir adam beni kovalayıp duruyordu; kovaladı, kovaladı, kovaladı...

— Sonra?

— Ve yakalıyamadı doktor doktor bey!

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

San'at...

İstanbul'un meşhur yankesicilerinden biri tramvayda giderken ayakta duran bir bayanın kolunda altın kordonlu saati görür. Yavaşça sokulur, saati kolundan aşırıp cebine indirir. Tekrar yerine geçer. Biraz sonra saate bakmak için elini cebine atar fakat bulamaz. Sağa sola göz gezdirirken bakar ki saat ayni bayanın kolunda. Hayret eder!...

Bayanın indiği durakta o da iner bir müddet yürüdükten

sonra durumu anlatarak evlenme teklif eder: «Bizde bu san'at oldukça çocuğumuz dünyada eşsiz olur» der. Bayanın hoşuna gider. Kabul edip evlenirler.

Aradan 9 ay 10 gün geçer. Bayanın sancısı tutar, hemen ebeyi çağırırlar. Biraz sonra nur topu gibi fakat sağ eli yumuk bir erkek çocuk dünyaya gelir. Sevindikleri kadar üzülen ana baba meraka düşerler. Gezmedikleri doktor, almadıkları ilâç, yazdırmadıkları muska kalmaz. Çocuk bir buçuk yaşına gelir fakat eli hâlâ kapalı. Nihayet bir falcının tavsiyesi üzerine çocuğa bir avuç para gösterirler, çocuk sevinçle parayı almak için elini uzattığı anda parmakları açılır ve avucundan bir nişan yüzüğü düşer.

Bu yüzük doğum anında ebenin kaybettiği yüzükmüş. Çocuk doğarken yüzüğü beğenmiş ve ebesinin parmağından aşırmış meğer.

Nejat SÜLÜKÇÜ

Bil bakalım!

İki sarhoş barda kafayı çekiyorlardı. Bir ara bunlardan biri kapalı yumruğunu öbürüne doğru uzatarak:

— Bil bakalım ne yakaladım? dedi.

— Her halde bir sivrisinek...

— Hayır değil!

— Öyleyse bir serçe yavrusudur!

— Yok canım, çık biraz daha...

— Ne bileyim birader; belki bir fil yakaladın.

O zaman birinci sarhoş avucunu hafifçe aralayıp baktı:

— Pekâlâ, dedi, ne renk?

Ali İzzet EKEN

Beklenen KISMET

FERDANE yirmi sekiz yaşına bastığı halde bir türlü koca bulamıyordu. Pek öyle çirkin de değildi ama, alın yazısı mıdır, nedir, on senedenberi eve gelen görücülerin hepsi, «Allah hayırlı bir kısmet versin!» duasiyle çekilip gidiyorlar, bir daha evin semtine uğramıyorlardı. Maamafih insanların ümit kapısı kapanır mı hiç? Ferdane de, annesi de, babası da, her kapı çalındıkça yerlerinden sıçrıyor, kulak dikiyor, «görücüdür» diye bekliyorlardı.

Fakat pazar günü, öğleden evvel, helecan daha şiddetli oldu. Yine kapı çalınmıştı. Annesi, babası ve Ferdane cumbaya üşüştüler, baktılar, kız hafif bir çığlık kopardı:

— A... Anne... Ben bu adamı tanıdım... Geçenlerde peşime takıldıydı...

Eh, öyle ise hiç şüphe yok, delikanlı Ferdaneyi sokakta görmüş, beğenmiş, sevmiş, arkasından koşmuş, evi öğrenmiş, nihayet kapıyı çalmış, kızı istemeğe gelmişti.

Hizmetçi kıza bağırdılar:

— Sevim, koş, kapıyı aç, bir bay geldi, içeri misafir odasına al, koş...

Ferdane sevincinden deli divane oluyordu. Annesi kocasına döndü:

— Efendi, durma... Git üstünü giy... Bu kıyafetle misafir karşısına çıkılmaz.

O giyinmeğe gidince, Ferdane ile annesi de misafir odasının kapısına gelerek, anahtar deliğinden nöbetleşe gözetlemeğe başladılar: Yakışıklı bir adamdı. Otuz, otuz beş yaşlarında vardı. Bir boydan bir boya odayı arşınlıyor, duvardaki resimlere bakıyor, başını sallıyor, ara sıra büyük bir gürültü ile burnunu çekiyordu.

Ferdane, annesinin kulağına fısıldadı:

— A... Bu herif sümüklü anne!

Annesi tersledi:

— Sus kız... Nesi var adamcağızın? Biraz sümüklü de olsa ne çıkarmış? Sen onu terbiye edersin!

Ferdane cevap verecekti, babası merdivende gözüktü, geldi, karısı ile kızını paylıyarak oda kapısından koğdu, yavaşça kapıyı açıp içeri girdi. Misafir daima ayakta idi. Bay Ahmedin içeri girdiğini görünce koştu, yerden hürmetle bir selâm verdi. Bay Ahmet misafirin selâmını gurur ve azametle alırken, bu defa hiç aldanmadığına emindi.

Karşılıklı oturdular...

Misafir yutkundu, utangaç bir tavırla tırnaklarına baktı. Biraz eskice potinlerini koltuğun altına gizlemek istedi, nihayet geniş bir sükûtan sonra başladı:

— Bayım, sizi rahatsız etmekten maksadım...

Bay Ahmet, bu son müşteriyi de elden kaçırmamak için büyük bir nezaket, iltifat göstermeğe karar vermişti, muhatabının sözünü kesti:

— Estağfurullah, astağfurullah, niye rahatsız olayım. Burasını zatıâlinizin eviniz addediniz, her zaman gelebilirsiniz, başımızın üstünde yeriniz var...

Ve misafir, hiç ummadığı bu iltifat sağnağı karşısında şaşırdı, sustu, neden sonra kendini toplıyarak ağdalı sözlerine devam etti:

— Ne kadar olsa... İnsan bir şey talep ve müzakeresi zımnında bir ziyarette bulunduğu takdirde... Âdeta... Derin bir mahcubiyet...

Bay Ahmet, eski bir kalem efendisi edasiyle:

— Estağfurullah, estağfurullah. Simayı âlinizdeki nezaket ve asaleti ayan beyan gördüğüm cihetle her talebinizi memnuniyetle is'afa hazırım!

— Acaba arzedebiliyor muyum... Maksadı âcizi...

— Anlıyorum oğlum, anlıyorum... Peki. Safayı hatırla birlikte yaşayınız, Allah hastalık, dert yüzü göstermezse...

— Teşekkür ederim... Yok, hastalıktan yana korkmam, bendeniz gayet iyi bakarım!

— O da sizin menfaatiniz iktizasından oğlum...

Misafir biraz durdu, büyük dilini ağzının tavanında bir kaç kere vurup şaklatarak düşündü, burnunu çekti, tereddüt içinde sordu:

— Kendisini görebilir miyim?

Bay Ahmet durakladı: Şimdiye kadar hiç bir erkek tarafından böyle bir talep karşısında kalmamıştı. Yeni usul üzere kızını yabancılara göstermek âdeti değildi, maamafih reddetmek de istemedi, ikisi ortası şöyle bir cevap verdi:

— Hele biz aramızda esası kararlaştıralım, görürsünüz de, o kolay...

Misafir, yine biraz düşünerek sordu:

— Hastalıklı değildir ya?

— Hastalıklı mı? Ne münasebet?

— Günde kaç kilo süt verir?

— Ne sütü?

— İneğiniz günde kaç kilo süt verir?

— Ne ineği?

— Affedersiniz... Ben... Satılık bir ineğiniz olduğunu... Gazete tede okudum... Buraya... Onun için geldim!.

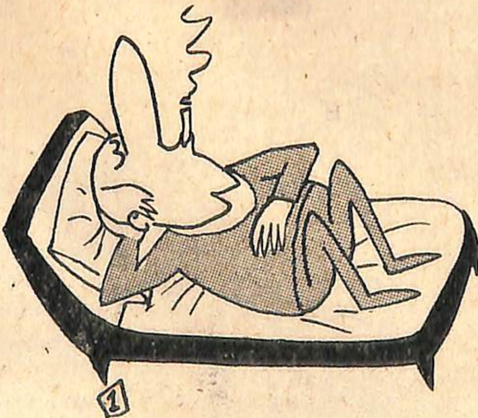
Bay Ahmet şiddetle ayağa kalktı, misafiri kolundan yakaladı, kapıya doğru sürükledi, boğazında kalan bir lokmayı midesine indirmek istiyor gibi adamcağızın arkasına hafif iki yumruk salarak bağırdı:

— Satılık inek bitişik komşuda... Oraya git, oraya!. (Kendi kendine) Asıl inek benim ki seninle iki saat çene çaldım!

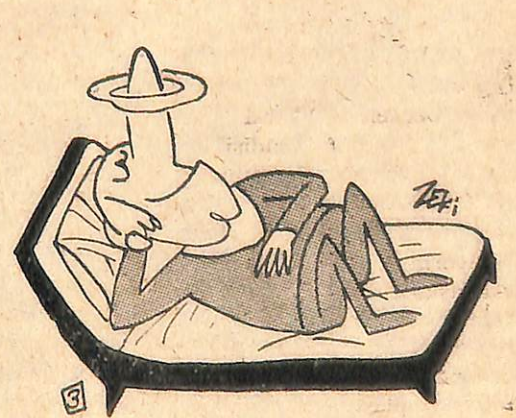
Ş...

Bereketli toprak!

YAZISIZ!

Sev ★★★ **BENİ ÇOK SEV**

Selâmi İzzet Sedes

ROMAN

— 2 —

Tam bu sırada kahvenin önünde bir otomobil durdu. Otomobili genç bir kadın kullanıyordu.

Bu kadın güzeldi.

Nasıl mı güzeldi?

Hayır, size bu kadını tarif etmeyeceğim, ihtiyatsızlık kötü şeydir. Okuduğunuz yazarların güzeli tariflerini hatırlamaya çalışınız, her biri güzeli başka türlü tarif etmiştir. Kimine göre güzel; kısa boylu, esmer, kimine göre uzun boylu, sarışın, kimine göre de etine dolgun kumraldır.

Haaaa, bakın, dedelerimizin bir sözü çok doğrudur, nakzedilmemiş, kaziye-i muhkeme haline gelmiştir:

«Gönül kimi severse güzel odur.»

Mustafa Irmak'ın gönlü otomobilden inen kadını sevdi. Onunla konuşmak, onunla oturmak, ondan ayrılmamak sevdasına kapılıverdi. Buna yıldırım sevda derler.

ŞARKILAR

Güzel kadın kahveye girdi.

Mustafa, otomobile yaklaştı, etrafında dolandı. Plâkayı okudu: İstanbul - H - 932 vesaire...

İstanbul, otomobil sahibinin İstanbullu olduğuna delildir, Ankara'nın ankaralı, İzmir'in izmirli, Adana'nın adanalı olduğuna delil olduğu gibi...

«H» hususîdir, nasıl ki, «K» kamyon, «Kt» kamyonet, «C.D.» Kordiplomatik, «C.C.» Korkonsülerdir.

Güzel kadının otomobili «H» ve kendi kullandığına göre kendi otomobiliydi.

Mustafa yine geri dönüp kahveye girdi.

Güzel kadın iki erkekle iki kadının oturdukları bir masada çay içip bir şeyler yiyordu. Mustafa biraz ötelerindeki masaya yerleşti ve kahveciye seslendi:

— Bir çay...

Kahveci çırağının sesi ters bir yankı gibi çınladı:

— Çay biiirrr...

Güzel kadının masası alaturka yiyip içiyordu. Bunun ne demek olduğunu kısaca anlatayım: Sessiz... Türkler yiyip içerken, ama içki değil, çay, kahve, süt, gazoz, limonata içerler, pasta, kurabiye, simit, halka yerlerken pek az konuşurlar. Evet, biz çoğunluk bakımından sessiz insanlarız, bizde gürültü patırdı ancak rakı, bira, konyak, şarap, votka sofrasında çıkar, çenemiz o sofrada düşer, o sofrada durmadan dil döker, dört saat durmadan konuşur, yirmi saat susarız.

Mustafa Irmak'ın gözü kadındaydı, güzel kadında, içinden:

«— Ah, ne güzel kadın...» diyordu.

Ama siz onun böyle dediğine bakmayın, ben kadını tarife kalksam siz:

«— Aman ne çirkin kadın...» diyebilirsiniz.

On dakika geçmedi, Mustafa, kadına kendini tanıtmak kararını verdi. Kendini tanıtacak, bu kadını tanıyacak, konuşacak, ahbap olacak, dost olacaktı...

Ama nasıl?

İşte bunu tasarlamasına vakit kalmadan kadın kalktı. Kahveden çıktı. Mustafa arkasında... Kadın otomobile bindi... Otomobil sanki miknatıs, Mustafa çelikti, otomobil Mustafa'yı çekti, çekti, Mustafa yaklaştı, sokuldu, direksiyonda oturan kadınla, genç ve güzel kadınla burun buruna geldi. Artık çare kalmamıştı, Mustafa'nın konuşması, bir şey söylemesi gerekti.

Kadın da, Mustafaya göre güzel, çok güzel kadın da, kurulmuş makineli bebek gibi burnunun dibine sokulan adama hayretle bakakaldı, ama korkmadı, sokulan adam fena bir adama benzemiyordu, haydut değildi, serseri hiç değildi, ama ne istiyordu?

Mustafa yutkundu, ne söyleyecek, ne diyecekti?

Kadın, bilmeden yardım etti:

— Bir şey mi istediniz?

Bu soru Mustafanın aklına getirdi, atmasiyon ama dürüst olmayan bir şey getirdi:

— Ehliyetinizi görebilir miyim? deyiverdi.

Bunu söylerken, gayet nâzik, terbiyeli bir eda ile hafif eğildi. Kadın ortaya bir soru daha attı:

— Kontrol memuru musunuz?

Ok yaydan çıkmıştı, Mustafa serinkanlı tekrarladı:

— Ehliyetinizi görebilir miyim?

Kadın direksiyonun altına doğru elini uzattı, bir kapak kaldırdı, ehliyetini alıp Mustafaya verdi.

Mustafa açtı, baktı, okudu: Neriman Safyel.

Bu ismi okur okumaz gözleri parladı Mustafanın, iki büklüm eğildi:

— Müşerref oldum Hanımefendi.. Ne güzel bir tesadüf...

Kadın, Mustafaya göre çok güzel kadın, bu sefer sahiden şaşaladı:

— Anlamıyorum... Siz kimsiniz?

— Beni belki şahsen tanımazsınız Neriman Hanımefendi, ama sizinle dostuz...

Neriman irkildi, bir deliye mi çatmıştı?

Otomobilin kapısına el atıp inmeye davranırken Mustafa sözüne devam etti:

— Dostumun dostu dostumdur derler, siz de benim dostumun dostusunuz, müşterek dostlarımız var.

— Kimden bahsediyorsunuz efendim?

— Müşfikalardan Hanımefendi.

— Haaa...

— Bendeniz Mustafa Irmak.

— Evet evet... Müşfika daima sizden bahseder.

— Ben de Nebilden sizin methinizi çok dinledim.

Neriman, Mustafaya göre çok güzel kadın Neriman, tatlı tatlı gülümserken ansızın gülümsemesi sönüverdi. Hayır somurtmadı ama güler yüzlülüğü de kalmadı.

Bir müddet daha konuştular:

— Peki, ehliyetimi istediğinize göre...

— Bundan artık bahsetmiyelim.

— Ama...

— Yakacığı sever misiniz?

— Ben İstanbulun her yerini severim. Her fırsatta her yere giderim.

— Ay ışığında Boğaz...

— Tan yeri ağarırken Ada...

— Güneş altında Florya...

— Yûşa tepesine çıktınız mı hiç?

— Hayır, hiç çıkmadım, Yûşayı bilmem.

— Bizim büyük kusurlarımızdan, daha doğrusu eksikliklerimizden biri de budur.

— Oturduğumuz şehrin her yerini bilmemek değil mi?

— Evet, İstanbullular için bu sahiden eksikliktir. Çoğu İstanbullu yüzme bilmez, çoğunluk balık tutmaz...

Neriman tatlı tatlı konuşuyordu ama, dediğim gibi, biraz önceki gibi tatlı tatlı gülümsemiyordu.

Biribirlerinden ayrıldıkları zaman, ayni şeyi düşündüklerine, ayni şeyi içlerinden geçirdiklerine eminim. Biribirlerinin arkasından her ikisi de, göğüs geçirip:

«— Çok yazık...» diye söylendi.

ARA TAKSİMİ

Bakın Neriman ile Mustafa neler düşünüyordu.

Mustafa:

«— Nerimanı böyle tahayyül etmiyordum...»

Neriman:

«— Gözlerimin önüne bambaşka bir erkek geliyordu...»

Nerimana göre Mustafada muhasebeci kafası vardı, hesap adamıydı. Her şeyi ince eleyip sık dokuyan kimselerdendi. Mütecessisti de... Çini mavi gözlü, incecik sarı bıyıklı, gözlüklü, kupkuru, sıska bir adam...

Mustafa da Neriman denince gözlerinin önüne tıknaz, lâğar, ıskarpinlerinin topukları çarpılmış, badibadi yürüyen bir kadın gelirdi.

Nebil de Nerimana kaç kere:

«— Mustafa çok sevimli, çok hoş çocuktur...» demişti.

Ama bunu söyleyen Nebildi, onun sözüne güven olmazdı ki...

Müşfika da Mustafaya kaç defa:

«— Neriman bulunmaz bir insan, nefis bir kadındır...» demişti.

Bunu söyleyen de Müşfikaydı, inanılmazdı ki...

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Eyvah, masanın ayağı kırıldı!...

İktisat!

Bir İskoçyalı trenle Glasgow'a gidecekti. Fakat her istasyonda iniyor, koşa koşa gişeye gidip öbür istasyona kadar bilet alıyor, sonra öbür istasyonda tekrar koşuyordu. Birkaç durakta yolcular bu durumu seyrettiler, sonra bir tanesi dayanamayıp niye böyle yaptığını sorunca İskoçyalı anlattı:

— Bende kalp hastalığı var; Glasgow'a kadar da yol uzun, Ne olur, ne olmaz. Bileti oraya kadar alırsam belki paramın yarısı ziyan olur!

Yıldız aşkı!

Bir yıldız, meşhur rejisör Vittoria do Sica'ya yeni âşık olan bir milyonerden bahsediyordu:

— Ondan son derece eminim diyordu; başka hiç bir kadına bakamaz!

— Bu kadar emniyet te nerden geliyor?

— Bir görseniz beni ne kadar sevdiğini o zaman anlarsınız; benim için deli divane oluyor!

— Öyle ama; unutmayın ki delilerin de arada bir akıllarının başlarına geldiği kısa dakikalar vardır!

— Sevgilim, bak, annem de babamdan kaçıyor!...

Bilet!

Birinci mevkide yolculuk eden İskoçyalının bileti üçüncü mevkiye aitti. Kontrolör geldi ve durumu görünce İskoçyalı'ya farkı ödemesini veya kompartmanı terketmesini söyledi. Fakat onun hiç böyle bir niyeti yoktu ve üstelik kontrolörü kabahatli çıkarıyordu; münakaşa uzadıkça uzadı, uzadıkça uzadı. Yarım saat çekiştikten sonra bütün soğukkanlılığını kaybeden kontrolör İskoçyalının valizini yakaladığı gibi geçmekte oldukları köprüden aşağı uçuruma fırlattı. O zaman İskoçyalı feryadı bastı:

— Sersem! Ne yaptın? Beş yaşındaki oğlumu uçuruma fırlattın!...

YAZISIZ!

Akşam yemeği

Carlo; Peppoya sordu:

— Dün akşam sen yemeğe davetli idin değil mi; nasıldı, iyi miydi?

— Maalesef dostum; eğer çorba şarap kadar ısıtılmış, şarap kızartılmış olan horoz kadar eskimiş, horoz ise daveti yapan ev sahibesi kadar yağlanmış olsaydı iyi bir yemek olacaktı...

Briç

Briç meraklısı bir adamdı. Salonda harıl harıl dolaşıp birini arıyordu. Nihayet aradığını buldu:

— Bir briç partisinde dördüncü olur musunuz?

— Pekâlâ, haydi oynayalım! dedi, adamcağız.

Bunun üzerine meraklı adam:

— O halde, dedi; siz bir üçüncü, ben de bir ikinci arayalım, sonra yine burada buluşuruz!

Film ve konu

Anna Magnani, son çevirdiği filmi bitirmek üzere idi. Bir dostu sordu:

— Filmin konusu nedir?

— Bilmiyorum, henüz filmi seyretmedim ki.

— İyi ama; sizde senaryo vardır her halde?

— Ben senaryoları hiç okumam, dedi Anna; sonra filmi seyretmeğe gittiğim zaman hiç zevk almıyorum.

İlk insan!

İsviçreli bir talebeye hocası sordu:

— Güstav söyle bakalım, kâinatta ilk insan kimdir?

— Giyom Tel.

— Emin misin?

— Elbette, ilk insan Giyom Tel'dir!

— Peki Âdem?

— Ama efendim; ecnebileri de sayacağımı söylememiştiniz.

— Demek evlisiniz?... Nasıl, kocanız benden iri yarı mı?..

Demedim mi?

Daha önce bir iki kadeh içki yuvarlamış olduğu belli olan bir adam San Francisco'da bir bara girdi ve viski istedi. Barmen:

— Ben size içki veremem, dedi.

— Vereceksin yoksa fena olur.

— Siz zaten yeter derecede içmişsiniz, başka içki veremem!..

— Vereceksin...

— Vermiyeceğim!...

— O halde ben de senin barını başına indiririm!

— Haydi yap ta görelim bakalım...

Muhaverenin burasında gök gürültüsünü andıran sesler duyuldu, her yer zangır zangır sallanmağa başladı. San Francisco'nun meşhur tarihî depremi oluyordu.

Ortalık sakinleştikten sonra büyük bir enkaz yığını altında kalmış olan sarhoş ancak kafasını oynatarak tam karşısında kendisi gibi başı görünen barmene seslendi:

— Nasıl ben sana dememiş miydim yaparım diye!...

— Bir erkek beni öperse bağırırım!

— Şimdi sesinizin neye kısık olduğunu anladım!...

ÖLÜLERİ diriltEN ADAM

G. DE LA FOUCHARDIÈRE'den: Hamdi Varoğlu

— 32 —

Şimdi de harp var ya, ayni yola baş vurmak istedi. Ama şimdiki ticaret usullerine akıl erdiremediği için iflâs etti. Felâkete bakın ki sermayesini bizim mösyöden almıştı. Tabiî, mösyö de onunla beraber iflâs etti. Burada ne buldularsa haczettiler. Deli gömleklerine, duşlara varıncaya kadar. Bizim delileri ailelerine geri vermeğe mecbur olduk. Üstelik madam da bize başka türlü endişeler veriyor...

Duboulot işi anlamağa başlamıştı.

— Vay canına! dedi.

Vazelin devam etti:

— Bu yine bir şey değil... Bizim mösyö daha kötü işlere de karıştı. Devletin emniyetini ihlâl suçu ile kirlendi.

— Sahi mi? Doktor mu? Cassignol mü?

— Yoo, kendisi bir şey yapmış değil. Ama hortlaklarının marifetlerinden onu sorumlu tutuyorlar. Başta Jean Jacques Rousseau geliyor. Biliyorsunuz, hani şu ufak tefek ihtiyar adam var ya, her dakika sonda ister, durmadan bahçedeki çiçekleri yolar, işte o.

— Ey, ne olmuş Jean Jacques Rousseau'ya? Bozgunculuk mu etmiş

— Evet.

— Amma yaptınız ha!

— Bakın, anlatayım. Bir madam Loreille vardı. Çok zengin bir kadındı. Bizim mösyönün hastalarındandı. Mösyö onu iyi ettim diyordu ama, ben inanmıyordum. Bu madam Loreille, burada Jean Jacques Rousseau ile tanışmış. Onu, salonunda davetlilerine tanıtmış. Jean Jacques Rousseau da başlamış sağa sola nutuk çekmeğe. İnsanların kardeş olduğundan filân bahsetmiş. Harbin aleyhinde konuşmuş. Derken, gazeteleri dolaşmağa, oralarda da ayni fikirleri savunmağa koyulmuş. Bunun üzerine bir temiz dayak yemiş, arkadan, tevkif edilmiş. Şimdi hapiste. Bizim mösyö de savcılığa taşınıp duruyor.

— Vay canına!

— Evet; arkadan Robespierre meselesi çıktı.

— Ha, sahi! Bir de o zirzop vardı. O ne halt etmiş?

— Onunkisi daha müthiş. O bir gazete çıkardı. Yazdığı makalelerle halkı ayaklandırdı. Yaşasın kıral diye bağırmağa başladılar. Bizim mösyö bunda da suçlu sayıldı. Hem de acaip iki suç birden. Hem sosyalistlerle bir olup bozgunculuk yapmaktan, hem de kıralcılarla birleşip cereyanlarını körüklemekten sanık.

— Üzülme Vazelin, üzülme, sıyrılır bunlardan.

— Bunlardan belki sıyrılır, ama iflâstan kurtulamaz. Hoş, bununla da bitmiyor ya! Daha da neler var. Meselâ şu mösyö meselesi. Hani bizim mösyö, Molière'i öne sürüp tiyatroyu canlandıracaktı ya?

— Evet?

— İşte o mösyö Molière'e sinemacılık merakı geldi. Şimdi film çeviriyor. Bizim mösyöye de sırt çevirdi.

— Başka?

— Başka bir şey yok. Ha Napoleon. Napoleon'un ne olduğu malûm değil.

Duboulot içini çekti:

— O da bence malûm, dedi.

Duboulot, Rubionas kaymakamlığı salonundaki mâhut temsil sahnesini göz önüne getirip ürpermişti.

Öte yandan, o berbad geceden sonra, Napoléon piyasadan tamamiyle kaybolmuştu. Bir daha Rocheplatte da görülmemiş, demiryolu muhafız bölüğünde, kaydına kaçak diye şerh verilmişti.

O sırada oda kapısı açıldı, Cassignol içeri girdi. Vazelin her zamanki saygılı haliyle çekilip gitti.

Arkadaşının dalgın ve şaşkın hali, Duboulot'nun dikkatinden kaçmamıştı.

Gerçi Cassignol, ötedenberi, kendine mâlik değilmiş gibi görünürdü. Fakat o gün her zamankinden daha garip hareketleri, daha boş ve mânasız bakışları göze çarpıyordu.

— Ey, ne haber? diye sordu.

Cassignol irkildi:

— Ha, sen burada mısın? dedi.

— Evet. Beni Rocheplatte'dan aldılar... Artık gar komiseri değilim... Faal hizmete girdim... Tam zamanıydı...

Cassignol cevap vermedi.

Kafasının içi tasarılarla dolu, Duboulot'nun söylediklerinden bir kelimesini bile işitmediği belliydi.

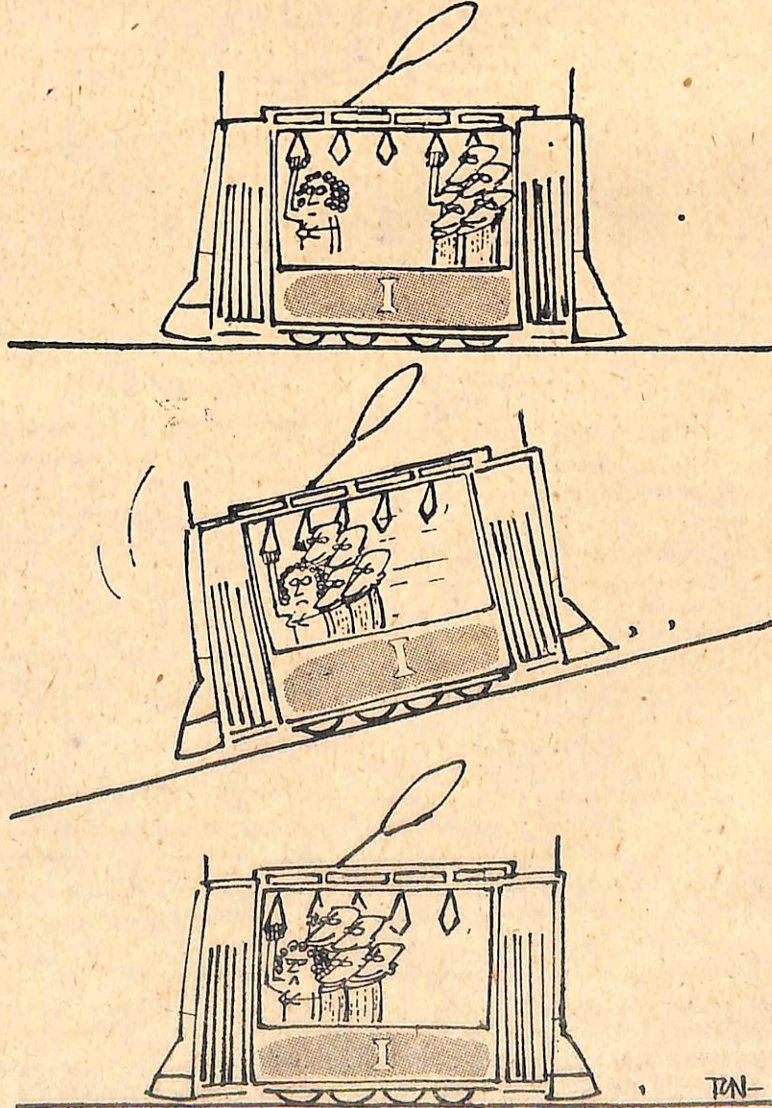
Duboulot, elini arkadaşının omuzuna koydu:

— İşler nasıl gidiyor? dedi. Kötü mü?

— Çok kötü.

Bir sükût oldu. Sonra Cassignol devam etti:

— İflâsıma karar verdiler... Vazifeleriydi, tabii... Kabahat bende değil.

YAZISIZ!

— Evet, Vazelin anlattı. Ouvrard ne oldu?

— Doğrusu, onun hakkında hüküm vermeden evvel kendimizi onun yerine koymalıyız... Devir değişti... Adamcağız ne bilsin, tüfenklerin artık çakmak taşiyle ateş almadığını? Bekletip sonra pahalı pahalı orduya satarım diye piyasada ne kadar çakmak taşı bulduysa aldı, istif etti. Bu malı alan - satan çıkmayınca tabii, top attı.

— Peki sen? Sen de mi bilmiyordun?

— Ben mi?

— Evet, sen ya! Biliyordun, tabii.

— Evet, belki. ma ne yaparsın? Akacak kan damarda durmaz. Herşey benim aleyhime döndü... Tahmin edemezdim...

— Ben sana bir şey söyliyeyim mi? Senin, ölüleri diriltme fikrin temelinden bozuktu zaten... Eski çağların büyük adamları, kendi devirlerinin o zamanın ölçüsüne uygun insanları oldukları için büyük adamlardı. Sen onları öyle bambaşka bir çevrede yaşattın ki...

Cassignol cevap vermedi. Elini alnına götürdü, bir an durdu, sonra:

— Ne de olsa burada bir fikir vardı, dedi.

Duboulot sırtında bir ürperti duydu. Çünkü, Cassignol'ün, parmağını değdirdiği noktada, tam da o anda, fikir namına hiç bir şey kalmamış olduğunu sezmişti.

— Neyse. Şimdi yapmak istediğin şey nedir? Ne gibi tasarıların var?

Cassignol düşündü.

— Söyleyeyim, dedi. Devletin emniyeti ile ilgili bir sürü işten dolayı lekelenmiş durumdayım. Öte yandan, Ouvrard'ın yüzünden iflâs halindeyim.

— Bir şeye ihtiyacın olursa çekinme, söyle. Şatom emrine âmâdedir.

Cassignol:

— Teşekkür ederim, dedi.

Sonra gülümseyerek devam etti:

— Buna rağmen yine etrafımda her şey yıkılmayabilir. Bir ümidim, bir kaynağım, yolunda gitmekte olan bir işim var. Bunun ne olduğunu sana söyleyeyim. Ama bu son iş başarıya erişirse, ki öyle olacağını umuyorum, yine refah içinde yaşama imkânlarına sahip olabileceğim.

— Beni korkutuyorsun.

— Evet, Jean Bart muvaffak olursa.

(Devamı var)

Soyunan KADIN

SUZAN, Kadıköy vapurundan çıktığı zaman şık bir gencin kendisini takip ettiğini hissetti. Serbest hayata atılan kadınların alışmış gözleriyle buna ait bir tahmin yürüttü: Giyinişi mükemmel, siması düzgün, tavırları kibardı. Her halde zengin bir aileye mensup olacaktı. Bunun için güzel âşıkını ürkütmemeğe çalışıyor, ara sıra ona mânalı gözlerle bakıyordu.

Vakit öğle idi. Yollarda ancak seyrek insanlar görülüyordu. Suzan Mühürdar caddesine saptı, genç de arkasından yürüdü. Deniz kenarına geldikleri vakit Suzan, hemen ensesinde onun tatlı sesini işitti:

— Bayan, siz bir güzellik modelisiniz!.

Diyordu. Suzan gülümsedi:

— Teveccühünüz!.

Hemen ahbap oluvrediler. Fakat Suzan'ın mahçup ve nâzik zannettiği genç pek çabuk açılmış, kendisine gözlerinin, göğsünün, hattâ mantosuna gizlenmiş azalarının letafetinden bahsediyordu. Nihayet Suzan'ın kolundan tutarak:

— Sizi evime götüreceğim! dedi.

Suzan, önüne bakarak, muvafakat cevabı verdi. Bunun üzerine yanındaki genç sordu:

— Dostluk başka, alışveriş başka.. Bu lûtfunuza mukabil size ne vereceğim?

Suzan, birdenbire müşteri mevkiine geçen âşığının pişkinliğine hayret etmekle beraber:

— Ne kadar zaman sizinle bulunacağım? diye sordu.

— **Akşama kadar.**

— **Yüz lira!**

— Pek âlâ, kabul!.

Pazarlık olmuştu. Genç; Suzan'ı koluna takarak Moda'daki evine götürdü. Ev, gayet san'atkârane döşenmiş, yerdeki halılardan duvardaki kâğıtlara kadar ince bir zevkle süslenmişti. Kabul odasına girince Suzan yeni dostunun gusto sahibi oluşundan dolayı bir övünç duymağa başladı.

İhtiyar bir hizmetçi masanın üstüne konyak, şekerleme ve pasta ile dolu bir tepsi getirdi. İkişer kadeh içtikten sonra gencin siması kızarmış, gözlerine tuhaf bir parıltı gelmişti, heyecanlı bir sesle:

— Arzu ederseniz derhal başlıyalım! dedi.

— Siz bilirsiniz!.

— Siz elbisenizi çıkarın, ben de yavaş yavaş hazırlanayım.

Suzan, çarçabuk soyundu, üstünde yalnız beyaz naylon bir kombinezon kalmıştı. Genç o sırada masanın üstünde bazı hazırlıklarda bulunuyordu.

İki saniye sonra, Suzan eldiveninden sıyrılmış bir el gibi, çırçıplaktı. Genç yanına yaklaştı, onu koltuğunun üstüne oturttu. Tepeden tırnağa kadar endamını gözden geçirdi:

— Harikulâde bir vücut!... Nefis...

Bu genç, gittikçe tuhaf bir hal alıyordu. Bununla beraber Suzan sesini çıkarmadı. Uygun bir vaziyet aldı... Aradan on dakika geçtiği halde gencin yanına gelmediğini, masanın üstündeki eşyayı karıştırmakla meşgul olduğunu görünce:

— Üşüyorum, biraz acele ediniz!

Demeğe mecbur oldu.

— Fakat, bayan, mukavelemizde üşümek bahsi yok. Ben sizi akşama kadar satın aldım.

Genç kadın, çıplak omuzuna dökülen kumral saçlarını geriye iterek:

— Öyle ama ben akşama kadar hep böyle mi duracağım? dedi.

— Tabii... Bu, fotoğraf almak kadar kolay değil!.

Kadın hayretle sordu:

— Ne fotoğrafı?

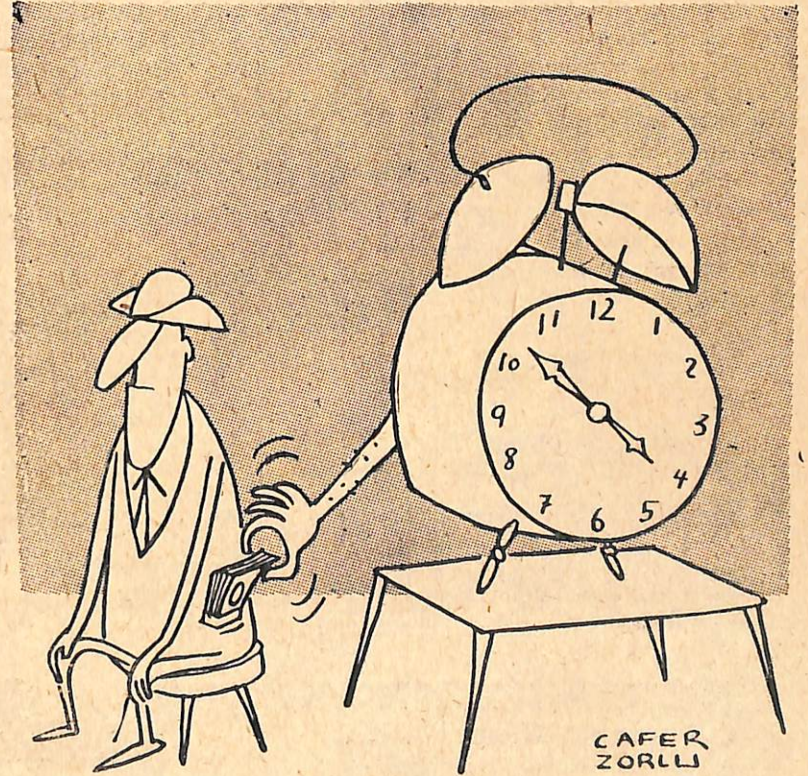
Güzel genç, eline paleti ve fırçaları alarak cevap verdi:

— Önümüzdeki sergi için hazırladığım levhaya modellik edeceksiniz... Ben ressamım.

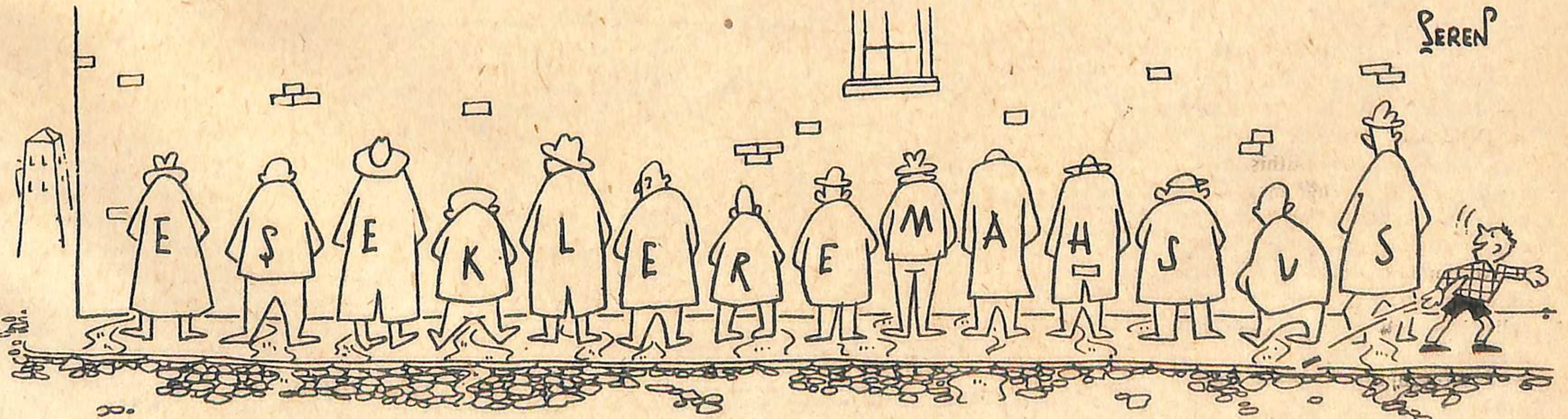
K...

— Keşke hepsinin böyle sahibi olsaydı!...

Çalar saat!

YAZISIZ!

Dünya Karikatürleri

-RAMBRANT'IN TABLOSUNU NİÇİN ASTIN ORAYA?..
-NE YAPAYIM, SANSÜR ANCAK SANAT HAVASI TAŞIYAN AÇIK SAHNELERE İZİN VERİYOR!..

-HAVA ÇOK GÜZEL... KOCAMLA SUDA OYNAŞAN BALIKLAR KADAR BAHTİYARIZ...

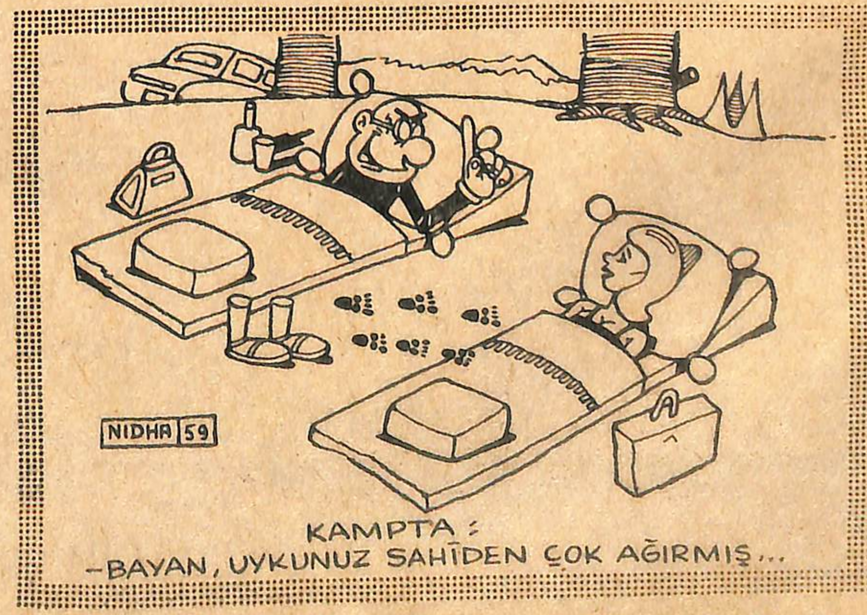
-YAZI GELİRSE SEN YAPARSIN AMELİYATI, TURA GELİRSE BEN!

-KOCACIĞIM MÜJDE... EN MÜKEMMEL EV KADINI YARIŞMASINDA BİRİNCİLİĞİ KAZANDIM!

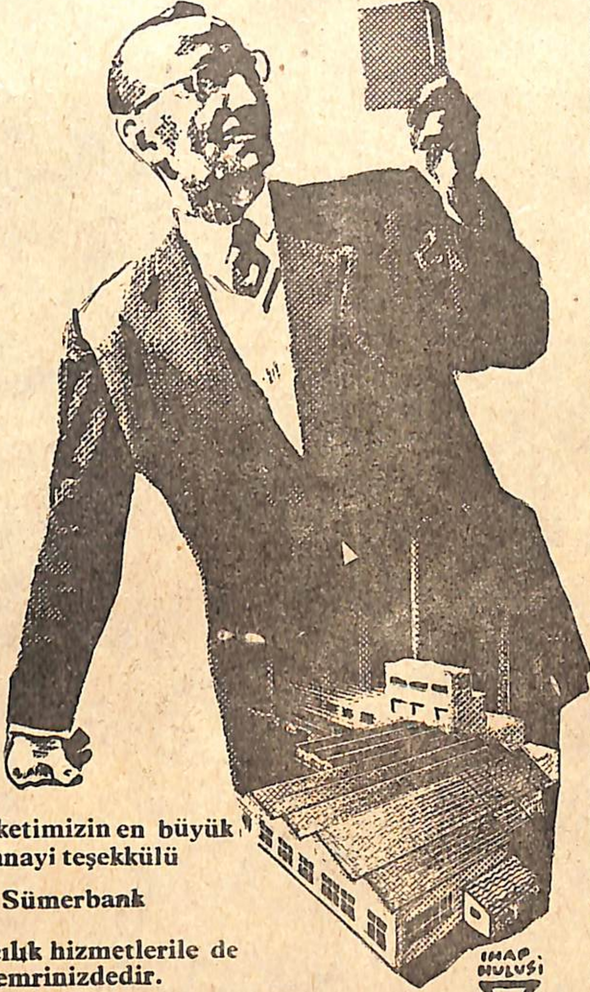

DİŞÇİ - ULAN, BU SİNİRLİ KARI NEREYE KAÇTI?..

KAMPTA:
-BAYAN, UYKUNUZ SAHİDEN ÇOK AĞIRMIŞ...

SÜMERBANK

Yusuf Ziya Ortaç'ın Yeni Kitabı:

GÜN DOĞMADAN

Bu kitaptaki yazıların hepsi 27 mayıstan önce yazılmıştır... Gün doğmadan!

En iyi kâğıt, en temiz baskı, karton kapak ve kuşe kâğıt üstüne 5 renkli gömlek... Fiatı 5 liradır.

Umum Anadolu ve İstanbul bayii: Ferhan Bozkurt ve ortağı, Kebeci han, No. 4 Ankara cad. İstanbul

Pek Yakında Çıkıyor.

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
KADRİ YURDATAP

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

İlân Metin Arası
Sütun santimi 18 Lira
Arka Kapak İçi 12 Lira

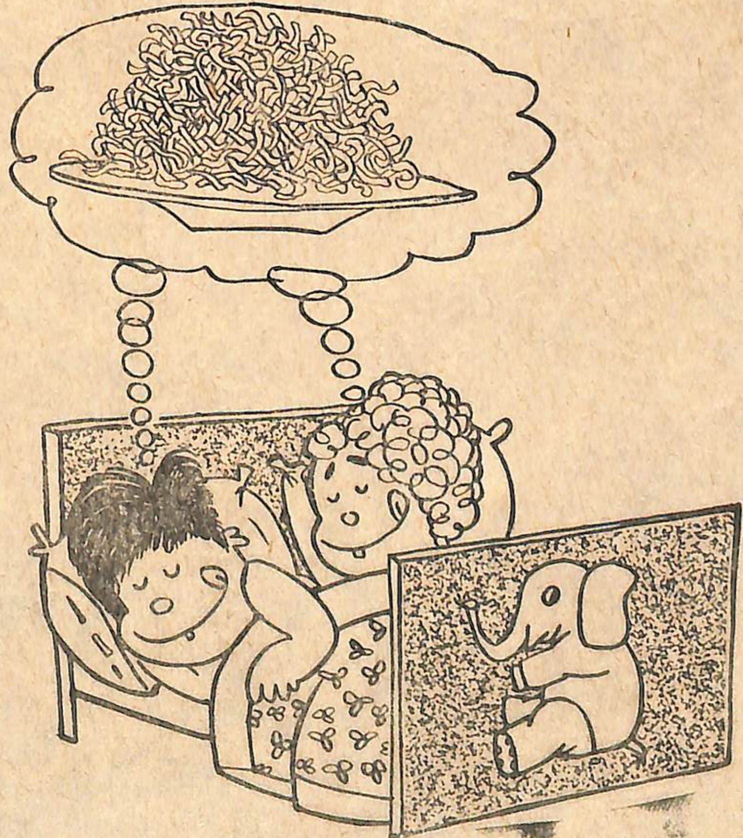
Abone: Seneliği 50
Altı aylığı 25 lria

ADRES:
Klotfarer Cad. No. 8-10;
Daire : 3
Belediye - İstanbul

TELEFON: 22 18 11

Fiatı 100 Kuruş

Rekter - P. 60/24

Çoçukların Rüyası
PİYALE Makarnası

Akbaba

— Galiba bizim hesabımızı da görüyor...
— Eh, bari biz de onun hesabını görüverelim!